

Bo Yin RA

КНИГА ЗА ОТВЪДНИЯ СВЯТ

BO YIN RA

КНИГА
ЗА ОТВЪДНИЯ
СВЯТ

ИК «ИРИС-95»
София • 1997

Авторските права, включително превод, репринт и адаптация, са защитени от Закона за авторското право и сродните му права на територията на Република България.

Никаква част от произведението не може да бъде възпроизвеждана по какъвто и да е начин без изрично писмено разрешение на издателя и преводача.

ВЪВЕДЕНИЕ

BO YIN RA (Joseph Anton Schneiderfranken)
DAS BUCH VOM JENSEITS
Erste, unvollendete Auflage 1920
Letzte (siebente) Auflage 1990
KOBEL VERLAG AG, Bern, Schweiz

Преводът е по третото, окончателно издание на оригинала от 1929 г.

©ИК «Ирис-95», второ издание, 1997
(нов, основно преработен превод)
I издание на бълг. език: ИК „Евразия“, С., 1993

© Борис Стоянов, преводач, 1997

ISBN 954-8909-31-6

НАСТОЯЩИТЕ три глави имат за цел да ти дадат, доколкото позволяват думите, представа за онова, което те очаква, когато угасването на земнотелесния ти живот те откъсне от този свят на *физически* сетивните явления.

Както пътеводителят ти разказва за различни места по земята, които никога не си виждал, така тук ще ти бъде казано най-необходимото за още непознатата за теб страна, в която ще се озовеш един ден след смъртта, способен да преживяваш – все едно дали вярваш днес в подобна възможност или не.

Същевременно тази книга трябва да те избави от немалко заблуди, продължаващи да властват над теб, когато мислиш за онези „покойници“, които си обичал на земята.

Боязливата вяра и странните суеверия от старо и по-ново време са наслоили толкова

много фантастични представи във връзка с „отвъдното“, че се налага да внесем ред в тази неразбория, за да не може вече тя да те объркава.

Единствено способни да дадат действително *автентични* сведения за живота след смъртта на видимото земно тяло са малцината земни люде, познаващи от собствен, сигурен опит оня живот, който *не* се нуждае от земно тяло, въпреки че същевременно и те като теб изпитват в земния си облик скърбите и радостите на тази земя.

Като един от малкото осъзнати в отвъдното, аз ти давам тук онова, което може да се изрази с думи, понеже ние усещаме възжеленията на времето, с право очакващо да не се пазят вече като „тайно знание“ духовните преживявания, стигали някъде и някога до съзнанието на отделни хора, колкото и *малобройни* да са били те.

Дано онова, което мога да ти кажа, ти послужи за добро!

Дано думите ми успеят да пробудят най-съкровеното ти себеусещане, за да почерпиш *от самия себе си* онази *сигурност*, която единствена може да те предпази истински както от безплоден скептицизъм, така и от безкритично увлечение по всякакви съновидения, родени от объркани или превъзбудени човешки мозъци!

В самия себе си трябва да намериш мерилото, с чиято помощ ще можеш занапред да преценяваш колко истина и колко заблуда се съдържа в представите, които земният човек си е създавал от памтивека, за да може някак си да понесе мрака на дълбоките загадки, надвисващ над него всеки път, когато се изправя пред нечий тленни останки.

Въпросът не е дали *приемаш за верни* нещата, за които ти говоря тук, защото те не зависят от твоето съгласие или несъгласие, пък и аз не ти предлагам догмите на някаква вяра, а ти показвам една проявна форма на Действителността, която на първо време не

можеш да се научиш да познаваш освен с помощта на образната представа, намерила израз в думите на човешката реч.

Достатъчно рано ще опознаеш и *от собствен опит* съответстващата ти област в тази сфера на проявената Действителност. . .

През всички времена осъзнатите в отвъдното са свидетелствали за истината, но свидетелството им е било грубо присвоявано от непризвани „пророци“ и безотговорни фалшификатори на словото, така че днес ти е нужна помощ, ако искаш да се научиш да разплиташ онова, което *трябва* да се разплете, за да не бъде и свидетелството на истинските зналци, *наред с* недоносчетата на обърканите фантасти, обречено на презрението на всички хора с чисто и правдиво чувство.

Искаш ли да разбереш какво ти се дава тук, отърси се от всякакви предубеждения и почни да се вслушваш в най-съкровения си дълбини, защото в тях ще получиш – ако слушаш внимателно и с открито сърце – отговор на въпросите, оставени без отговор от

моите думи, тъй като трябва да се научиш *сам* да си отговаряш на тях. – –

Тук става въпрос не да се вербуват последователи на някаква религиозно-философска хипотеза, нито за опит да се извика на живот нова религиозна форма, – а за свидетелство за *духовното* (не „мозъчно“!) *празживяване*, дало първоначален тласък на всички големи древни религии, родени *от Духа Божий*. . .

И така, живото вчувстване в изложеното от мен *съвсем не* предполага *отричане* от унаследената и свято тачена религия, а напротив – там, където стародавните религиозни форми и догми си остават *истинска*, насъщна жизнена потребност, то само ще *задълбочи* и *укрепи* вярата и ще *улесни* самата *способност да се вярва*.

А за онези, които отдавна са надраснали всяка конфесионална обвързаност, моите думи ще открият отново достъпа до духовни

сфери, чието постигане си *остава* най-съкровено *въжделение* на земния човек дори когато вярата на дедите му не го е довела до горещо жадуваното и отговарящо на неговите индивидуални особености събъдновение.

ИЗКУСТВОТО ДА СЕ УМРЕ

СИГУРНО си убеден, че да се умре едва ли е някакво „изкуство“, – че това е по-скоро една горчива *принуда*, която *се научава от само себе си*. – –

Като теб мислят безброй хора и безброй напускат всеки ден земното си тяло поради настъпване на смъртта, без изобщо да са усвоили изкуството да се умре.

За мнозина смъртта пристига нечакана, „както крадец нощя“, за други тя идва като страховит призрак, за трети – като отдавна жадувана избавителка от мъките им, а някои сами я призовават, защото очакват да намерят в нея спасение от грижите и неволите на тялото и душата.

Рядко обаче смъртта застига човек, който наистина *разбира* изкуството да се умре.

– –

За да разбереш това изкуство, трябва да си *научил*, още докато си жив и здрав, какво всъщност е „смъртта“, какво *означава* да „умреш“!

Трябва в разцвета на силите си да умреш, така да се каже, „за проба“, за да *знаеш* как да умреш, когато един ден смъртта те *изнепада*. – –

Умирането не е чак толкова *лесно*, колкото си мислят мнозина, но не е и *прекалено трудно*, ако човек го е *усвоил* в разцвета на силите си . . .

Всяко изкуство трябва да бъде *упражнявано*, така че и умирането не може да се научи без упражнение.

Така или иначе един ден то ще ни застигне, все едно дали сме го усвоили или не. –

Повечето хора се *страхуват* от него, защото не им е всъщност ясно в какво се състои то.

А онези, които твърдят, че *не* се страху-

ват, приличат на деца, излезли с лодка в открито море, без да познават опасностите на морето. – –

Ти обаче трябва да бъдеш като кормчия, който познава ветровете и теченията и знае какви земи го очакват на отвъдния бряг.

Научи се сам да *определяш* курса на добре екипираната си лодка. – –

„*Умиране*“ наричаме принудителното напускане на земното тяло и неговите сетивни органи, когато това напускане става *завинаги* и безвъзвратно, тъй като физически причини правят невъзможно по-нататъшното съществуване на тялото.

Един твърде сходен процес се извършва всеки път, когато си лягаш да спиш, – с тази разлика, че в този случай ти само *отчасти* загубваш владение над тялото и сетивата си, докато при смъртта те ти се изплъзват изцяло и *безвъзвратно*.

Виждаш как по този начин природата сякаш сама те учи как трябва да се умира!

Предварителна представа за умирането можеш да получиш и при изпадане в несвяст или при изкуствено изгласване на съзнанието от тялото ти.

Но във всички посочени случаи ти преживяваш само *първоначалната* фаза на процеса, – освен ако вътрешните ти, „духовни“ сетива не са до такава степен вече пробудени у теб, че да можеш да се осъзнаеш „от другата страна“ на съществуването и да установиш тогава за свое удивление, че и *без* земно тяло си *жив*. . .

Ако *не* си пък още придобил подобен опит, сънищата ти нощем могат да ти дадат поне някаква *представа* за съзнателния живот без земно тяло, въпреки че „отвъдният“ живот е нещо съвсем *различно* от обикновения „сън“. –

Принуден съм да *напомня* тук за живота насън само за да ме разбереш по-лесно.

Както в съня си ти се виждаш *съзнаващ*,

чувстващ, мислещ и действащ – както и насън живееш в „тяло“ и се ползваш свободно от него, при все че физическото ти тяло лежи спокойно в постелята си, потънало в дълбок сън, – така също ще се озовеш в *телесна* форма, *съзнаващ, чувстващ, мислещ и действащ*, щом се научиш да използваш духовните си „сетива“ от другата страна на съществуването и по този начин дойдеш *на себе си* там, било само временно, или – както при смъртта на земното тяло – завинаги.

Съществена разлика има единствено в това, че насън ти виждаш само непрестанно размиращите се построения на своята пластична фантазия, добили привиден собствен живот вследствие на хиляди физически и психически дразнения, докато за да се пробудиш в обективно дадения *духовен* свят – все едно в кое от неговите селения може да настъпи твоето пробуждане, – ще трябва да *напуснеш* царството на сънищата така, както го напускаш, за да се събудиш и в света на *физически* сетивните явления. –

Едва след като си „надскочил“ царството на сънищата, ще можеш да встъпиш в царството на *Духа*, лесно отличаващо се и от най-живите и „най-естествените“ ти съновидения, защото благодарение на духовните си сетива там ти се намираш в такова състояние на съзнанието, в сравнение с което и най-будният ден от земния ти живот е като бродене на лунатик. —

Ти виждаш, чуваш и чувстваш същия „свят“ *на причините*, който в будното съзнание на *физическия* си живот възприемаш като свят на *физическите* явления, — само че сега го усещаш „от другата страна“. —

Недостъпните за земните ти сетива форми на *причинния, същностен* свят стават изведнъж видими за теб, а възприеманите само по *физически* сетивен път неща, които досега си наричал „реален“ свят, се превръщат за теб в: — „празно пространство“. —

Макар да е сравнително малък броят на хората, изпитали и продължаващи понастоящем да изпитват това състояние още дока-

то живеят в земно тяло, те все пак са много повече, отколкото се предполага, тъй като мнозинството от онези, на които е било отредено подобно преживяване, го крият инстинктивно от другите, било че се страхуват от *неверието* на своите ближни и от очакването „*проклятие на присмеха*“, било от опасение, че духовното преживяване, възприемано от тях като особено благоволение, би могло да им бъде *отнето*, ако не съумеят да запазят мълчание.

Такива вътрешно осъзнати люде нямат отначало никакъв достъп до *висшите* духовни сфери, но те във всички случаи са достигнали вече „*другия бряг*“, въпреки че съзнателно пробудилите се „отвъд“ далеч още не са способни да проникнат във „*вътрешността*“ на откритата от тях „страна“, камо ли да изкачат високите *„планини“*. —

Дотам стигат през земния си живот само премалцината, на които е било поверено тук, откъм тази *физическа* страна на причин-

ния свят, прастарото „наследство“ на грижливо пазения в тайна духовен опит: – *родените* „Първожреци“, – „Майсторите“ на скритата *духовна* дейност и техните легитимни приемници *по рождение*.

Знанието, което ти се дава тук, е почерпано от сигурния опит, придобит от нас чрез съзнателно преживяване на „отвъдния свят“!

Всеки ден и всеки час виждаме как хиляди хора преминават завинаги на „другия бряг“, но сме безсилни да им *помогнем*, защото не са усвоили през земния си живот изкуството да се умре и затова се озовават *неподготвени* на „другия бряг“, като корабкрушенци, изхвърлени на сушата от бурната стихия. . .

Те се лутат безпомощни в новата за тях форма на съществуване и не са в състояние да поемат протегнатите им за помощ ръце.

Все още им липсва всякаква способност да преценяват какво им носи дадена среща

– беда или помощ, – затова уплашени се дръпват назад, когато към тях се доближи някой, който *би могъл* да ги напъти. . .

И те продължават да се скитат *сами*, все така близо до „брега“ на морето, което – поне те имат такова чувство – още ги свързва с напуснатата *физическа* страна на съществуването, докато, сякаш привлечени от „магнит“, не открият едно от онези малки „крайбрежни царства“: – едно от онези *най-нисши* селения на недостъпната за земните сетива духовна страна на Космоса, което отговаря на техните представи, на лелеяните от тях през физическия земен живот възжелания и надежди.

Тогава те си въобразяват, че са намерили своето „небе“, още повече че това им заблуждение се споделя и от всички останали, които срещат там. . .

Веднъж озовали се в такова едно царство, те остават за безкрайно дълго време пленници на своята съдба.

Само в изключително редки случаи, и то с цената на огромни усилия, ни се удава да издигнем един такъв заблуден и да го изтръгнем от доброволно избраното му измамно „блаженство“. –

Но понеже ние искаме да ви помогнем да избягвате обиколните пътища, а и такава е повелята на вечната *Любов*, ние ви учим на изкуството как правилно да се умре.

Същественото при въпросното изкуство се състои *в това*, да сте *готови по всяко време* – наред планове за бъдещето и най-оживена дейност, в разцвета на здравето и силите си – с ведро чувство и непоклатимо упование да стъпите завинаги на „другия бряг“, – без каквато и да е възможност за връщане назад.

За това е нужно определено *душевно* състояние.

Макар то да не изглежда лесно постижимо за всеки човек, никой не бива да забравя,

че без него е абсолютно невъзможно да се усвои изкуството на умирането. –

Ако някой е до такава степен обсебен от нещата на физическия земен живот, че му се струва невъзможно да мине без тях, – ако той не може да си представи състояние, при което всички цели на земните възделения стават безпредметни, – такъв човек трудно ще усвои уменията да се умре. –

Ала истински и с радост умее да *живее* на земята само *онзи*, който може ежедневно и ежечасно да предизвиква по своя воля в себе си състоянието на готовност да посрещне смъртта, – отърсил се от всеки страх и от всяка печал. – –

Той знае, че нищо от онова, което ще трябва да остави тук – дори и най-скъпите му хора, най-нуждаещите се от грижите му същества, – *не може* да бъде разделено от него, ако той сам не *поиска* и не *предизвика* по своя воля действителната раздяла. –

Знае, че остава „тук“, на същото космично „място“, – *още по-близо* до хората, които обича, отколкото е било изобщо възможно да се приближи до тях в земно тяло. –

Знае, че смъртта съвсем няма да го направи богоподобен, нито пък ще го дари със земно „всемогъщество“, но че той ще може да помага много повече на нуждаещите се от помощта му, отколкото това е било някога възможно във *физическия* живот. – –

Който упражнява по този начин изкуството на умирането, той знае отсега нататък, че за него ще бъде *лесно* да умре *истински* и *безвъзвратно* дори ако смъртта го сполети съвсем *неочаквано*. . .

Фактът, че *физическият процес* на умирането е понякога мъчителен *единствено за наблюдателя* и че самият умиращ *не* страда от него, а усеща болките на евентуалното си страдание само докато *не е още* умрял, е отдавна доказан в резултат на медицински

изследвания.

Нашата единствена задача е да опишем тук по какъв начин *съзнанието* на умиращия *надживява* акта на умирането.

Дори когато умиращият остане до последния си миг в пълно съзнание, в момента на започващото отделяне на духовния организъм от свързаното дотогава с него земно-животинско тяло съзнанието изпада в нещо като „дрямка“, от която то се пробужда отново едва след като „умирането“ е вече завършило.

В момента на това пробуждане, настъпващо няколко секунди или минути след външно установимата „смърт“, човекът се озовава вече в своя *духовен* организъм – чрез който занапред единствено може да придобива опит – от само *духовно* възприеманата „друга страна“ на *причинния* свят: – на вечната „Действителност“, излъчваща от себе си всяка *духовна*, както и всяка *физичес-*

ка форма на съществуване в зависимост от породилия я начин на възприятие.

Възприемателната способност на умрелия, обуславяна дотогава от *физическите* му сетива, се заменя сега с нов, обикновено непознат за него до този момент вид *усещане*, докато формоизграждащият му *начин на възприятие* на първо време остава все още непроменен.

Той далеч не се мисли за умрял, тъй като открива, че има *самосъзнание*, *воля* и *способност да усеща*, макар да не си дава още сметка, че сега вече си служи само с *духовни* органи.

Той съвсем не се чувства „безформен“ или „безделесен“, защото предишното му *физическо* тяло е било само повече или по-малко свършено *копие* на изградения от собствена му вечна воля – макар и „несъзнателно“ за мозъка – *духовен* организъм, който съзнанието е станало сега способно да *възприема*, макар да не го схваща още като нещо *различно* от *физическото* тяло.

Но както физическата болка секва веднага щом засегнатият от нея орган на земното тяло бъде обезчувствен със съответните средства, – така и физическите страдания, измъчвали умиращия понякога до самата му смърт, изчезват безследно в момента на пробуждането му „отвъд“, тъй като физическото тяло, в което е *причината* за усещаната болка, се оказва вече завинаги *отделено* от *духовния* организъм, усещащ отсега нататък *единствено* самия себе си. –

Все още обаче е налице известна „*флуидна*“ връзка, осъществявана от невидими, неуловими, усещани и от духовния организъм, фини материални излъчвания на обитаваното досега физическо тяло, и тъкмо *тази* връзка е причината пробудилият се отвъд да възприема още известно време по *духовен* начин някои неща, които стават в близост до трупа, макар те да се извършват във *физическия* свят.

Така преминалият „отвъд“ усеща „флуид-

ните“ въздействия от насрещните излъчвания на хората, наобиколили напуснатото от него земно тяло, усеща „*емоционалния еквивалент*“ на техните *докосвания* и *думи* и подобно на слепец запазва все още доста точен представен образ на напуснатото външно пространство, – макар и да остава илюзията, че пространството се възприема все още с *физическите* сетива.

Тези последни връзки с *физически* сетивната страна на причинния свят се запазват още известно време, въпреки че трупът отдавна вече е изстинал, но онова, което може да бъде все още усещано по такъв начин, губи силата си с всеки изминал час и възприемателната способност за него изчезва напълно със започването на процеса на разлагане.

На всички, които са против кремирането на тялото или дори мислят, че то би могло да „навреди“ на умрелия в отвъдния му живот, нека кажа тук, че след изтичането на срока, спазван в цивилизованите страни преди погребението, отдавна вече се е прекъснала

всяка възприятийна връзка между духовния организъм на умрелия и предишното му земно тяло.

А ако смъртта е *причинена* от огън, в този случай, както и при всяка *друга* причина за смърт, болка се усеща *само* до загубване на *физически* обвързаното съзнание, докато след „пробуждането“ отвъд *всяка* връзка с по-раншното земно тяло е угасена поради причиненото от *огъня* разрушаване на тялото.

Онова, което *не* угасва, е усещаното вече чрез *духовния* организъм съзнание за собственото *присъствие* и ясното виждане и разпознаване на всички физически присъстващи хора в техните *духовни* форми, които – като се изключат физическите недостатъци на земното им въплъщение – *съответстват* напълно на *земните* форми.

Умрели, чието съзнание почти не е надраснало през отредените им земни дни пределите на физически-животинското същес-

твуване, често пъти са силно объркани от новото си състояние и затова дълго време след земната си смърт не забелязват, че не са вече в земно тяло.

Те си въобразяват, че са просто „оздравели“, тъй като предишната причина за страданията им вече не съществува.

Отначало все още в плен на една възникнала като в просъница представа за земния живот, те смесват възприятията на *духовния* облик на близките си със собствените си съновидения и не могат да разберат защо другите скърбят за тях.

Често пъти те се опитват с всички сили да убедят действително скърбящите във физическия живот, че няма никаква причина за скръб, – но останалите във физическия свят, погълнати от мъката си, така и не забелязват тези техни усилия.

Едва в безсилието си пред тази мнима глупост на своите близки и приятели умрелият внезапно открива, че не е вече свързан с *фи-*

зическо тяло, и се пробужда от съня, който сам си е сътворил.

Чак тогава той започва действително „да се учи да вижда“ и духовните му очи се отварят за новата, *духовна* страна на причинния свят, чиято област на *физически* сетивното възприятие е напуснал, без да променя космичното си „място“.

Тук за онези, които не са се упражнявали през земните си дни в „*изкуството на умирането*“, започва сега *духовното* лутане, тъй като смъртта съвсем не издига духовния организъм на човека над постигнатата дотогава сигурност на разпознаването.

Наистина към тях веднага се протягат готови за помощ ръце, но те не ги *разпознават* като такива.

Вместо това тези помагачи биват много решително и самоуверено *отблъсквани* от все още робуващия на земно-физическите си представи „покойник“, така че не са в състо-

яние да му окажат каквато и да е помощ.

А и увереността, че действително са постигнали „отвъден“ живот, събужда нередко едно безгранично високомерие, което още повече затвърдява глупавата самоувереност на обсебените от него.

Човек, който е бил изцяло в плен на земното или прекомерно отдаден на грижи за вещи и хора, но **не може** вече да се върне **физически** деен при тях, щом осъзнае невъзможността за такова завръщане, изпада в мъчително отчаяние, с което трябва първо да се пребори, за да **осъзнае новите** възможности за въздействие върху земния свят, а те са вече от чисто **духовно** естество. –

Хора, които във физическия живот са били напълно обсебени от стремежа към земното осъществяване на някаква „идея“ и с родените от този стремеж представи, загубват доста бързо почти всякакъв интерес към напуснатия физически свят.

Те търсят само удобен случай да **осъщес-**

твят сега своята „идея“ в **новата** си жизнена сфера и остават слепи за всички нови възможности за себеизживяване.

Други пък търсят обещаното им и с упование очаквано от тях „**блаженство**“ и са немалко учудени, че не го намират в „отвъдния свят“ **незабавно** и точно такава, каквото тъй красиво са **лелеяли** на земята.

Желанията на всички тези хора, погълнати от себе си и от собствения си свят на донесени от земята представи, в края на краищата се сбъдват донякъде и те се озовават в едно от нисшите духовни царства, за чието създаване несъзнателно са допринесли още на земята. . .

Този преход също не е свързан с „промяна на мястото“, тъй като **всички** духовни светове – а **такива** има **безброй**, чак до най-възвишения и най-чист свят на **богораждащия** Дух – се намират, взаимно проникващи се, на едно и също космично „място“. –

Съзнателното преживяване на духовните светове, както и преминаването от един от тях в друг, винаги зависи от известна промяна на възприемателната способност, която прави духовното съзнание като че ли „сляпо“ за определени явления и „зрящо“ – за други.

Ала тъкмо тази промяна на възприемателната способност **не** може да се предизвика *произволно* от никого освен от Майсторите на вечното проявление на Човека в *най-висшето* духовно царство или от техните пълномощници: техните избрани ученици, доколкото те имат необходимото психофизическо предразположение за това.

Но *всеки* човек, макар и да **не** принадлежи към малцината споменати тук избраници, може да положи усилия да се *запознае* поне *в представата* си с чувствата, усещанията и състоянията на съзнанието, които според дадените тук обяснения го очакват след смъртта на земното тяло.

Приемам спокойно възражението, че по-

добно съзнателно възбуждане на представната способност може да породи винаги само „*образи*“ и че то в никакъв случай не води до преживяване на *действителното* следземно битие.

Тъкмо затова настоявам при изграждането на необходимите в случая представни образи търсещият да се придържа *най-строго* към дадените в тази книга описания, тъй като за *премалцина* само е възможно да опознаят съзнателно сферата на следземното съществуване още *по време на земния си живот*, докато чрез събуждане на *съответстващи на Действителността* представни образи всички могат, така да се каже, предварително да преживеят *чувствата, усещанията и състоянията на съзнанието*, които ги очакват след земната смърт.

А подобно, по-често предварително вживяване е необходимо, за да може веднага след като съзнанието на човека се откъсне от земносетивния начин на усещане, той да се ориентира правилно и преди всичко да разбере

какво да *търси* и какво да *избягва*!

Само който е постигнал такава сигурност още *по време на земния си живот*, ще открие веднага след прехода към новия, чисто *духовно*сетивен начин на усещане протегнатите му там за помощ ръце и ще съумее с упование да ги поеме. . .

На *такъв* човек ние можем да помогнем!

Той е „усвоил“ изкуството на умирането още през земните си дни и упованието му в нашите напътствия е позволило в него да съзрее онази познавателна способност, от която се нуждае сега.

От всяка заблуда и разочарование ще бъде той предпазен занапред!

Него ние повеждаме – покрай разните „крайбрежни царства“, сътворени от земните блянове и илюзии със силите на една заблудена воля, – направо във „*вътрешността*“ на „страната“, в която е встъпил, къде-

то любещи водачи ще го водят все по-близо и по-близо до неговото съвършенство.

Защото, изоставяйки земното си тяло, той съвсем не е станал „*друг*“!

Не може да му се даде *изведнъж* онова, което още му липсва. –

Той носи със себе си като свое притежание само това, което е успял да *придобие* вече на земята.

Каквото е съумял да *свърже* на земята, си остава за него „*свързано*“ и в духовносетивния живот, а каквото е *развързал* в земния си живот, то остава и сега „*развързано*“ за него. . .

Само *постепенно* можем да го водим все по-нависоко, докато не стане някога способен да встъпи в най-възвишеното от всички духовни царства: – в чистия *лъчезарен свят* на най-блаженото и абсолютно *Сбъдновение*.

– –

„Времето“, необходимо за това изкачва-

не, се определя от достигнатата още на земята степен на относително духовно съвършенство и от обусловената от това съвършенство зрялост на вечната **воля** вътре в неговото себесъзнание.

Наистина „умирането“ и преминаването от света на **земния** опит към **духовно**сетивния начин на усещане се извършва и **независимо** от волята ти, така че онова, което те очаква „отвъд“, ще бъде там дори ако **не** вярваш в никакъв „отвъден“ свят.

На твоята вечна **воля** обаче е дадена голяма **сила**, тъй като чрез предварителна работа тук, от **физически** възприеманата страна на света, ти имаш възможност да определиш в твърде значителна степен цялата си по-нататъшна съдба.

Това, разбира се, **предполага** един изпълнен с чувство за **отговорност** живот, винаги насочен към високата духовна цел, която е постижима само в безкористна **любов** към

всичко живо.

От „другата страна“ на света, – там, където се усеща единствено с **духовни** сетива, – цари не само „блаженството на честитите“. –

Там има и царства на **мъка** и **отчаяние**, на терзаещо **разкаяние** и **желание за самоунищожение**, въпреки че това желание не може никога да бъде удовлетворено. . .

През **тези** царства ще трябва неизбежно да преминат всички, които тук, на земята, не спазват закона, изискващ от всеки земен човек **любов** към самия себе си и към всички други твари.

Тази „**любов**“ е **много** далеч от всякакво сантиментално фантазиране и от всякаква екзалтация на чувствата!

Предписваната от духовния закон **Любов**, за която става дума тук, е всъщност най-висшето и най-решително **утвърждаване** на **самия себе си** и на **всичко съществуващо**, така че проникнатият от нея човек усеща както

в себе си, така и във всяко друго същество само *положителното, исканото от Духа*, дори когато се вижда принуден да се *противопостави* най-решително на едновременно действащите *отрицателни* сили на същото явление. — —

Най-тежко нарушение на споменатия духовен закон извършват всички, които посягат тук на своя телесен живот, за да избягат малодушно по една или друга причина от земното съществуване и неговите изисквания.

Освен това подобна постъпка е *безсмислена* и *безцелна*, защото вместо да намери търсеното спасение, лишилият се със собствената си ръка от земно тяло се оказва хилядократно по-мъчително окован в крайно нежелани състояния на съзнанието, от които не може вече да се избави цели еони.

Известна утеха за останалите живи е обстоятелството, че повечето самоубийства се извършват от хора, чието съзнание е било болезнено помрачено в решителния момент, та-

ка че страшният акт на отрицанието става в състояние, което е напълно допустимо да се окачестви като *внезапен пристъп на умопомрачение* дори ако е било отдавна подготвяно чрез безотговорна „*игра*“ с мисълта за *възможността* да се посегне на собствения живот.

Тук убиецът и убитият „*се явяват*“ наистина в *едно* лице, но убийството всъщност е дело на една *мисъл*, която е добила огромна власт и която жертвата е подхранвала със собствените си сили, докато не е била погълната накрая от нея. —

В този случай унищожителят на своето земно тяло не носи отговорност за самия акт на *убийството*, но духовният Закон изисква от него *компенсация за всички погрешно насочени мисли и постъпки, довели* в крайна сметка до извършеното в момент на безумие дело. —

Обикновено такава компенсация се постига само чрез изтърпяване на второ въплъщаване в човешко-животинско тяло на зе-

мята.

Това е един от онези *изключителни случаи*, при които така нареченото „прераждане“ е изобщо *възможно*, докато при *нормално* протичане на земния живот на човека то става завинаги невъзможно тъкмо *поради* изживяването му докрай.

Макар използването на земния живот като подготовка за следземните състояния на съзнанието да е от първостепенно значение, съвсем не бива да смяташ, че на тази земя трябва да водиш боязливия, вечно загрижен за „душевното спасение“ живот на малодушния „светец“, – на един от ония себелюбци, които се плашат много от всеки „грях“, но ликуват вътрешно заради неизбежното според тях „проклятие“, тегнещо над „лошия свят“.

Подобен начин на живот само би те довел с абсолютна сигурност до едно от онези измамни „крайбрежни царства“ на Духа, ко-

ито човешките илюзии са създали, без да съзнават собственото си авторство.

Един живот, изпълнен с *отговорно чувство за дълг*, с *любов* към всичко живо, със стремеж към сърдечна доброта и правдивост, към *ред във волевите ти изяви* и към *облагородяване на твоите радости*, – живот, изпълнен с радостната *вяра* в крайното събъждане на най-високите ти и най-чисти възделения, – ще бъде винаги *най-добрият начин на живот* за тебе тук, на земята, особено ако се стараеш същевременно да усвоиш *това*, което нарекох в тази глава „*изкуството да се умре*“.

Има наистина и още един, особен и стръмен път към духовните висини, за който говорих вече на друго място, но преди да си изградил живота си така, както те съветвам тук, ти едва ли би могъл да напреднеш по този път. . .

Който иска да тръгне по него, трябва да се

е освободил от всичко, което би попречило на сигурната му крачка.

Лицемерната, вечно мърмореща „набожност“ е не по-малко осъдителна от празния жест на „светоотрицанието“!

Не всекиму ще се види проходим пътят, по който човек може да стигне дотам, че неговият „Бог“ да се роди в него, но всеки би трябвало поне да *знае* за този път, – всеки би трябвало да се подготви да тръгне по него, ако е възможно, още тук, на земята.

На мнозина може да не достига още силата и издръжливостта, така нужни по този път, но *духовните* сили също укрепват *при упражняване*, а *издръжливост* и тук бива дадена само на ония, които посвещават на едно дело цялата си *любов*. – –

Всички *мисли, чувства и действия* от *физически* възприеманата страна на света, упражняват непрекъснато въздействие в „*отвъдния*“ свят.

Плодовете на всяко дело, осъществено от човека *в този земен свят*, се запазват за него далеч отвъд смъртта дори когато делата му на земята служат само на *физически* цели.

Ако си в състояние да поемеш моралната отговорност, важното при всички твои постъпки на тази земя е не *какво* правиш, а *как* го правиш. – –

И най-черната работа тук, на земята, може да влее в теб неподозирани сили за покъсния ти живот от *духовната* страна на света, ако изпълняваш възложеното ти *с най-отговорно чувство за дълг*, радостно и с всичките си сили – така, сякаш съществуването на цялата Вселена зависи само от качеството на свършената от тебе работа. . .

Единствено *ти самият* си отговорен за *себе си!*

При всичко, което мислиш или вършиш, – при всичките си действия и постъпки от тази *физически* сетивно възприемаема страна на света, – ти винаги си несъзнателният

творец на своята по-нататъшна съдба в света на *духовносетивното* усещане. —

Онова, което тук, на земята, наричаш своя „*съдба*“, е само смешно малък *отрязък* от едно неизмеримо *цяло* и когато се сърдиш тук на съдбата си, твоето недоволство може да е човешки разбираемо и дори *извинимо*, но въпреки това ти приличаш в подобни случаи само на дете, настояващо глупаво за неща, които днес *не могат* още да му бъдат дадени, защото биха му *навредили*, докато *по-късно* ще разполага с желаното *в най-голямо изобилие*. . .

Едва когато се изкачиш някой ден до едно *по-високо* стъпало на духовния свят, ще можеш да *разбереш* съдбата си и тогава ще си спомняш не без усмивка за предишните си преценки. — —

Тогава ще видиш, че най-добрите доводи на твоя разум, подвели те някога да мислиш така, са били до един *глупави*, защото си ис-

кал да съдиш за красотата на цвета и за сладостта на плода по сплетените коренища, които ръцете ти са изравяли от черната земя.

Само който съумее да се освободи от ограничаващите образни представи, възникнали като неизбежен резултат от неговата *физически* сетивна форма на възприятие, единствено той ще започне постепенно да долавя нещо от голямото Цяло, в което се корени и той и до което е невъзможно да се приближи със средствата на *физически* сетивното познание. . .

Не са празна фраза думите, които е изрекъл навремето мъдрецът, просто замаян от блясъка на видяното:

«*Око не е виждало, ухо не е чувало това, що Бог е приготвил за ония, които го обичат!*»

А да „*обичаме Бога*“, ще рече: — така да „*обичаме*“, така *драговолно да приемаме* всяко *изпитание* и всяка *болка* на земята,

сякаш сме *искали* и сме се *стремили* всичко да бъде точно така, както ни го поднася животът! –

Да „*обичаме Бога*“, ще рече: – да обичаме *земята* и *всяко живо същество на нея* – такова, *каквото е*, – дори ако то изобщо *не отговаря* на нашите желания! –

Да „*обичаме Бога*“, ще рече: – да обичаме *самите себе си* и *от любов към себе си* да приемаме всички несподобности, чието бреме ни е дадено да носим по дългия и труден път, който от грешките и заблудите ни води накрая до *самите нас* – такива, каквито сме *вечно в Бога!* –

След всичко това ти вече знаеш и кой е най-добрият начин да почетеш своите „*покойници*“: – онези, които са били близо до теб тук, в земния живот, и които продължават да *съществуват* и днес, както преди, само че са вече недостъпни за твоята физичес-

кисетивна *възприемателна способност*. . .

Сега вече знаеш как *ти* можеш и занаят да им *помагаш* и как *на свой ред* ще *получиш* в случай на нужда помощ от тях.

Напълно погрешно начинание е да се организират „*спиритически кръжоци*“ с цел да се влезе във връзка с напусналите тази земя!

Дори ако приемем, че всички участници са добросъвестни и че е изключена всяка измама, в това число и *неволната*, вие все пак *познавате твърде малко* силите, които се проявяват на подобни „сеанси“, и не сте в състояние да установите *истинските* причинители на явленията.

Не бихте ги установили и ако отхвърлите всяко предубедено вярване, за да проучите първо какво вярно има в тези неща!

Силите, за които става въпрос при *автентичните* спиритически явления, са *изтъкани от лъжа, каприз и измама* – винаги готови да *привлекат вниманието* с помощта

на собствената ви сила, – но нямат никакво намерение да се превърнат драговолно в предмет на изследване. . . (Тук аз естествено *не* засягам многобройните възможности за измама от страна на някои „*медиуми*“ и *участници в сеансите*.)

Ако се изключи възможността за земна измама, явленията, приписвани от вас на действието на „отвъдни“ сили, не са нищо друго освен игра на невидими същества от една почти непозната още област на *физическия* свят. –

За истински „*пробудените*“ в Духа – които, като осъзнати отвъд, могат да бъдат вече причислени към „*отвъдните*“ дори ако продължават да живеят в земно тяло от *физически* възприемаемата страна на света – е наистина *възможно* да се *възползват* от услугите на споменатите същества, както прибъгваме до помощта на коя да е друга достъпна за нас сила, само че на нито един от действително пробудените в Духа не би му хрумвало да съдейства за забавлението

на участниците в някой спиритически сеанс или да направи „по-интересни“ опитите на изследвателя. . .

Дори когато сме под впечатлението, че имаме „несъмнено“ работа с ентелехията на живял някога на земята човек, опасността да бъдем *измамени* от лемурни същества надхвърля до такава степен вероятността за *истинска* комуникация, че трябва да се отправим най-наистина *предупреждение* да не се тръгва по нито един път, който води до *каквато и да е вид* „спиритически“ явление.

Това предупреждение идва от човек, познаващ всички възможни явления в „спиритическата“ област от свой собствен сигурен и богат опит.

Но той познава и онзи невидим, междуин физически свят, който е изконната жизнена стихия на „спиритическите“ мними „духове“, знае също как да се *ползва* при случай от тези същества и от техните сили, така както някои при нужда си служат с ездитния кон

или с ловджийската хрътка.

Духовно овластеният си служи, когато поиска, със споменатите твари и с присъщите им сили, без да му се налага да прибегва до помощта на „медиуми“ или да организира „спиритически сеанси“.

Той навлиза в селенията на тези междинни същества със същата сигурност, с която встъпва съзнателно в чисто *духовните* светове.

Доближаването до въпросните същества *не е*, разбира се, приятно и никой, който може да си служи с тях по своя воля, не би го сторил *без нужда*, а и тогава му се налага да превъзмогне първо чувството си на *погнуса*.

Именно с тези създания, донякъде сравними в земно отношение с медузите от южните морета, но за разлика от тях *недостъпни* при нормални обстоятелства за *физическите* сетива, както и с техните чисто *физи-*

чески сили, вие установявате най-често контакт, въобразявайки си, че общувате със своите „*скъпи покойници*“, – освен ако *собствените ви*, неосъзнати от вас сили от *същата* сфера, към която принадлежат тези невидими физически твари, не са *единствените* двигатели на всички феномени, така че вие, без да съзнавате, *сами* си разигравате един театър на призраци. . .

Подобна несъзнателна самоизмама е все пак *по-малко* гибелна за вашето душевно и физическо здраве от *действителното* общуване с описаните тук лемурни същества, които изсмукват силите ви като пиявици, защото те могат да предизвикат мнимите „чудеса“ на вашите „спиритически сеанси“ единствено с помощта на отнетите *от вас* енергии.

И най-непредубеденият изследовател, подходящ към тези явления *само като наблюдател*, не е никак застрахован срещу лепкавите пипала, протегнати към него от невидимото.

Колкото и да си мисли, че е „господар на положението“, той е принуден да се лиши от най-съкровениите си сили, без изобщо да подозира за злоупотребата, на която го подлагат успешните да приковат тъй силно интереса му невидими паразити на неговия „медиум“. – –

Истинското „общуване“ – единствената сигурна връзка с преминалите преди нас в отвъдното – се осъществява *само вътре в нас*, в „душата“ ни, и тя е от чисто *духовно* естество.

Вашето собствено *духовно* „*тяло*“ е органът, с който можете да възприемете „починалите“! –

Всяка „дълбоко почувствана“ *мисъл*, всяко изцяло обзело ви *чувство*, се възприема „от другата страна“ така, както тук, във физическисетивния свят – изречената дума.

Но и вие на свой ред – стига да останете „в тишината“ и да сте достатъчно чувстви-

телни в това отношение – също възприемате изявите на живеещите вече от *духовната* страна на света като ефирни *мисли* и проникващи сякаш отвън във вас *чувства*, които след известно упражнение ще можете съвсем сигурно да разграничавате от „*собствените*“ си мисли и чувства. –

Но *независимо* от всичко, което сте в състояние да *осъзнаете*, съществува и едно непрестанно, *подсъзнателно* въздействие, така че по този начин вие често се оказвате в *много по-точния* смисъл на думата „медиум“ на някой починал, отколкото *би могъл* някога да бъде така нареченият „спиритически медиум“ дори ако „отвъдните“ наистина биха *поискали* да си послужат с него. . .

Ако сте свикнали да наблюдавате всекидневните събития в живота си трезво, но със заострено внимание към тайнственото, доста често бихте установявали, че постъпвате като някой от скъпите ви „покойници“, макар да не сте имали ни най-малкото съзнателно *намерение* да постъпвате така, както

би желал починалият, ако той живееше още във *физически* възприемания си облик. —

От друга страна, би ви накарало да се замислите без съмнение и това, че доста често някой съвсем чужд човек извършва нещо, което ви се струва направо като осъществено то най-сетне желание на един „покойник“, горещо лелеяно от него през земния му живот, но останало неизпълнено навремето. — —

Вярно е, че всичко това е далеч по-малко ефектно от танцуващата или носещата се във въздуха маса, чиито крака изтракват „послания“, или пък от „материализирания“ образ, в който неусетно изпадналият в хипнотичен транс участник в сеанса „с пълна сигурност“ разпознава и чува гласа на починалия, макар че пред него стои само една „астрална“ кукла от паноптикум.

Наистина външните черти са заимствани от някогашното земно проявление на „покойника“, дори роклята и костюмът ознамену-

ват мнимото му възкресение, — ала от това чучело говори едно същество, което би ви изпълнило с *ужас*, ако можехте да го видите застанало изведнъж до вас в *истинския* му, свалил маската образ. — —

Хора, които никога не са били свидетели на *автентични* и действително забележителни спиритически феномени, трудно могат да разберат, че на тези неща трябва да се гледа сериозно, — но това за жалост не пречи тъй нареченият „спиритизъм“ да наброява милиони тайни и явни привърженици и да привлича все нови и нови „новопокръстени“ в своята сфера на влияние.

Една огромна — отчасти фантастична, отчасти псевдонаучна — литература върху теорията и практиката на спиритизма продължава да намира разпалени читатели, а що се отнася до вярващите в него, цялата научна ерудиция, придобита в други области на знанието, не е в състояние да ги предпази тук от най-тежка заблуда, — особено ако смъртен случай е събудил горещото *желание* да се

установи отново по някакъв начин контакт със скъпия „покойник“ . . .

Докторската шапка не е достатъчна изолация срещу хипнотичните въздействия от страна на невидимото и тогите на достопочтените академици се късат за жалост като паяжина от смукалата на невидимите физически мекотели.

От всички тези доводи е видно, че отправеното от мен предупреждение едва ли е излишно.

Целият *физически* и *духовен* Космос е *едно единно Цяло*, макар това цяло да се проявява в *най-различни аспекти*.

Същинската *Действителност*, стояща зад тези аспекти, се е разкривала и се разкрива винаги само на *премалцина* земни човещи.

Тя убягва както на експеримента, така и на спекулативното мислене.

И от *физически* сетивната, и от *духовната* страна на Всемира съществува изключително разнообразие във *формите на възприятие* и всичко, което стига по този начин до съзнанието, има една и съща претенция: – че тъкмо то е *„Действителното“*.

Съществата, обитаващи Всемира, виждат почти без изключение само отделни *части* от „Действителността“, а дори и тези части се възприемат в *несъзнателно моделирана от собственото им творческо въображение форма*.

В този смисъл и животът след „смъртта“ на физическото тяло се обуславя от промяна в *начина на възприятие*.

Усеща се и се преживява все същата *Действителност* – само че в *духовна* форма на възприятие, – тъй като с угасването на органичните жизнени функции на земното тяло *физическите* сетива не са вече годни да служат като опосредстващи органи на преживяването.

А животът се възприема *сетивно* във *всичките* си сфери, макар сетивните органи да са твърде различни по своето *естество*. –

За земния човек „умирането“ е само процес, който *принудително* го научава да използва *съзнателно* сетива, скрити дотогава *в подсъзнанието* му. . .

Тези духовни сетива са *налице* и по време на земния живот, – всъщност единствени те обуславят способността на човека да получава чрез сетивните усещания на животинското си тяло впечатления, каквито *не би могло* да изживее и най-високо развитото животно, колкото и физическите му сетива да превъзхождат по своята острота тези на човека. – –

Само в сравнително редки, особени случаи е *възможно* сетивата на *духовното* „тяло“ в човека да се разгърнат *още по време на този земен живот*, но това *никога* не става във формата на внезапно появила се способност да се използват духовните сетивни органи, а настъпва винаги като постепен-

но „*пробуждане*“, което може наистина да бъде *внимателно стимулирано*, но съвсем не и предизвикано *насила* с произволни средства.

Човекът, пробудил се за употреба на *духовните* си сетива още през *физическите* сетивния си живот, вижда различните, познаваеми вече за него, нисши „светове“ на единния и единствен *причленен свят на Действителността* като „вместени“ един в друг, така че нерядко му е трудно да различи веднага кое спада към сферите на *физическите* и кое – към царствата на *духовните* сетивни светове.

Само премалцината избраници, за които *светът на причините*: – „нещото в себе си“ – се е разкрил извътре, възприемат същевременно единствената, първоосновна *Действителност*, пораждаща всеки *духовен* и всеки *физически* сетивно възприеман свят.

Тази изначална Действителност е *Първо-*

основа на всеки живот, независимо от това, дали се възприема сетивно и преживява по *духовен* или по *физически* начин! –

А „Човекът“ – все едно дали живее в *духовна* проявна форма или в *земноживотинско тяло* – е, видян в Светлината на вечната Действителност:

Вечен Живот във формата на *индивидуална, съзнателна способност за изживяване*.

Обусловен на земята от *физически* сетивния начин на възприятие, ограниченият в рамките на животинското тяло вечен Живот може много трудно да се чувства едновременно като индивидуализирана форма и като средоточие на едно неизмеримо Цяло: – Цяло, което не познава в себе си никаква празнота и никакво деление, въпреки че се осъзнава в безкрайно разнообразни аспекти. –

Земнообусловената представа робува твърде много на *привидността*, която познава

индивидуалното само като нещо *отделено* от останалото.

При духовния *начин на възприятие* обаче индивидуалността е *функция на вечно проявление* вътре в неделимото Цяло: – не някакво *раздвоение* в самото себе си, а *израз на собственото много-единство*.

Винаги *целият, неделим Живот* е онава, което във *всяко* едно от безбройните си самоформирания се изживява в определен, неповторим аспект. . .

ЗА ХРАМА НА ВЕЧНОСТТА
И СВЕТА НА ДУХА

НИЕ, които споделяме тук с вас живота на тази земя, но в същото време ви носим вест за *Духа*, – ние в действителност живеем в свят, *различен* от вашия, макар да сме стъпили здраво с нозете си на земята.

Може да ви се струва, че сме твърде далеч от вас, и все пак никой не би могъл да ви бъде по-близък.

Наистина ние живеем не само във *вашия* свят, но и във вечния свят на чистия, същностен *Дух*, ала и *вашият* свят е изцяло *проникнат* от вечния свят на Духа, – както гъбата, растяща в морето, е проникната от морската вода. . .

Вие, разбира се, не можете да възприемете *със земни сетива* чистия, същностен духовен свят, в който ние живеем *духовно*.

Трябва първо да станете *способни* да възприемате *духовно*, ако искате да придобиете

опит в Духовното!

Дори и тогава ще трябва да се *издигнете над* всички *нисши* духовни светове, преди да стигнете до *вътрешното* царство, от което идва до вас тази вест. . .

Мнозина от вас ни търсят и вярват, че биха могли веднага да *се съединят* духовно с *нас*, стига само да открият земните ни жилища. . . Но дори наистина да ни *намерят* тук, с това те съвсем не са се „доближили“ до нас. –

Те виждат само нашето земно тяло, чуват земния ни глас и забелязват в най-добрия случай само най-външното от нашия външен земен живот.

В нашия „*Храм*“ обаче те все едно *не* могат да проникнат, защото той се намира откъм *духовната* страна на света на причините, а *не* някъде „по склоновете на Хималаите“.

Там, в непристъпната пустош на най-високата земна планина, живеят от паметивека

винаги само по неколцина наши Братя от всяко поколение: – мъже, извисили се над всяко възможно на земята величие и пребиваващи в непристъпно уединение, за да поддържат винаги открита пътеката, която трябва да остане проходима за нас, действащите в кипежа на външния живот, ако искаме да изпълним възложената ни задача. . .

От хилядолетия ние строим своя духовен Храм и продължаваме все така да го изграждаме, макар че никога не ще го завършим напълно.

Всяко столетие ни дава възможност да прибавяме нови зали и олтари, нови колони и стълбове, – в духовно определен ритъм и според предназначения, мъдър план, заложен в основите на Храма.

Всички ваши храмове и олтари на земята са само *отразени образи* на този духовно изграден Храм.

Повече или по-малко ясно – повече или

по-малко изкривено – във всички негови земни отражения може да се види онова, което древните майстори строители смътно са предусещали и което те – доколкото са били истински *художници* – са съумели с висша интуиция да прозрат от съразмерността и красотата на нашия величав *Храм на Вечността*. –

Но този Храм не е някакво построение на *мисълта* и тук аз съвсем не говоря *символчно!*

Той, напротив, съществува като винаги възприемаема от духовните сетива постройка от духовна субстанция, която е също тъй твърда и солидна за *духовно* възприемащите същества, както са за вас храмовете на земята и земните, издигащи се до небесата катедрали. . .

В духовния свят всичко се възприема така „осезаемо“ и „реално“, както и във вашия свят на физическите сетива, и вие изпадате в

голяма заблуда, ако си мислите, че тук има само мъгляви сънища! –

Тук не става въпрос за видения, халюцинации или за други някакви самосъздадени представни образи, нито пък за образни форми, изплували от опита в сферите на подсъзнателното! –

Възприетото чрез *духовните* сетива е в *същата* степен „обективно“ съществуващо, както и онова, което се възприема от *физическите* сетива на *земното тяло*, така че възприетото по *духовно*сетивен път, чак до *най-високите* стъпала на духовно самопроявление, изцяло и „обективно“ отговаря на формите от света на физическисетивните явления, макар и в духовно обусловена модификация.

В *духовния* свят също има „земи и морета“, дълбоки проломи и високи планини, покрити с вечен сняг върхове и обширни, притихнали долини, изпълнени с хармония и покой. . .

Който намира, че това звучи „твърде земно“, нека не забравя, че и неговите *физически* сетивни възприятия на тази земя се пораждат всъщност от определени *впечатления*, предизвикани с външни средства. Нека обърне освен това внимание, че тук става въпрос само за физически сетивно възприемани въздействия на определени *форми на енергия*, така че с всички *названия*, които даваме на нещата, ние, строго взето, *означаваме* винаги само определени *комплекси от стереотипно възприемани единични впечатления*. – Когато например окото получава впечатление за *бяло*, ръката има усещане за *студ* и за *определена консистенция* на докоснатата маса, а ухото – за скрипящ звук, щом стъпим върху същата маса, ние обозначаваме комплекса от тези усещания (към които може да се добавят и други, например усещането за лесната топимост или за кристалната форма на отделните „снежинки“) като „сняг“.

За да се предизвика *физически* сетивното възприемане на този комплекс от впечатления

ния, са необходими, разбира се, *физически* генератори на съответните впечатления, докато същият комплекс от впечатления се възприема от *духовните* сетива *само когато* тези впечатления са резултат от съчетаното действие на *духовни* енергии. – –

И от *духовната* страна на причинния свят има „*пространство* и *време*“, „*причина* и *следствие*“, въпреки че към тях ние се намираме в *отношение*, коренно различно от онава, с което сме свикнали на земята и във физически сетивния живот. –

Всичко преживявано в *духовния* свят е също толкова *реално*, колкото и нещата от възприемания с *физически* сетива свят, но то може да стигне *до съзнанието* само по *духовен* път.

Освен това възприеманото по този начин съвсем не е *пространствено отдалечено* от физическия свят, но то *не* е вече подвластно на законите, действащи в света на физическите явления. –

Дейната **воля** кара да расте в Духа всичко необходимо за духовното ни тяло и благодарение на същата воля се прибира без усилие зрелият плод.

Само **животни** не познаваме в селенията на духовния свят, за които става дума, въпреки че и тук съвсем не липсват чистите проявени **форми** на животинското царство.

Всичко „**животинско**“ у земния човек обаче е загубило тук своята **власт** върху нас, както и всичко **враждебно**, което на земята се изправя срещу нас в проявната форма на животното.

Онова, което в Духа ни се разкрива във форми, **съответстващи** с най-съвършена красота на формите на земните **животни**, няма **абсолютно нищо** общо с **животинската природа**, такава каквато тя ни се показва на земята в животински форми. . .

На земята някои хора **употребяват** месото на животните като **храна** за земното си

тяло, други пък го избягват, – ала тук, в обусловения от **духовни** сетива живот, няма друга „храна“ освен духовните еквиваленти на земните **растителни продукти**, както и на **виното** и **хляба** в земното им проявление.

(Едва ли е нужно да добавям, че тук аз говоря за „хляб“, който не е печен във фурна, и за „вино“, което изобщо не „опива“ . . .)

Ала „храната“ и „питието“ са духовносетивната **форма на обновление на силите** и от **духовната** страна на причинния свят, също както в духовния живот има и състояние на възстановяване, което може да се сравни със здравия сън на отрудения земен човек.

Но тъй като „храната“ и „питието“ в Духовното са **продукти** на силата на волята, то и **действието** им се свежда само до трансформиране на същата тази сила в духовно-телесни елементи, така че при духовното тяло отпада необходимостта от неизбежното при земноживотинския организъм отделяне на отпадъците.

На мнозина от вас всичко това, разбира се, ще се види твърде „сетивно“, твърде подобно на земния живот, за да проявите готовност да го разберете.

При това вие забравяте, че дори на земята всяко сетивно възприемано събитие е винаги „символ“ на един процес, който си остава сетивно *непознаваем* по същество. —

Всеки живот и във *физически* сетивния, и в духовния Космос се проявява като *движение*.

А всяко движение ражда *форма*.

Тъй като *всеки* живот е *все същият единен* живот, то и всяка *форма* е *символ*, съответстващ на едно и също движение във *всички* сфери на Всемира, независимо от характерния за тях вид възприятие. —

Такова царство на Духа, за каквото *вие мечтаете* и за каквото от хилядолетия са ви *учили* постоянно да мечтаете: — *без* форми, *без* символи, — не съществува *никъде*, освен ако не сте готови да се задоволите с измам-

ните мъгляви царства, които в някои *глави* минават за „действителност“.

„Безформеното море на недобилото облик Божество“, за което говорят мистиците, е *над всичко* съществуващо, но загубите ли се веднъж в това море, никога вече няма да намерите себе си отново.

От него сте *произлезли* някога вие, за да станете *форма* и *израз на своята воля*, ала онова, което ви е тласнало веднъж към *индивидуално* формиране, би трябвало вечно да отблъсква и изхвърля отново във Всемира всекиго, ако той *можеше* да се върне в изначалните, безгранични води. — —

Много далеч от това първично море са бедните фантазори, открили в подсъзнанието си насъбрания скрит опит на своите най-далечни предци и изпитали отново в себе си тяхната *неспособност* за *индивидуално* себеизживяване като някакво мнимо „изживяване на Божеството“ . . .

Най-вътрешният свят на духовно възприятие, от чието лоно ви носим тази вест, по своето *формиране* е наистина дело на *всички*, които са способни да преживяват този свят на Духа, но въпреки това всеки индивид си остава творец на своето *собствено* преживяване.

В *общността* на волевото действие всяка индивидуална воля се стреми тук към *едно и също* формиране.

За себе си обаче индивидуалната воля *вътре* в нашата общност създава свое *собствено* преживяване, при все че то не смущава никоя *друга* индивидуална воля, нито пък би могло да бъде *преживяно* от *друга* индивидуална воля, освен чрез взаимно *проникване*.

Но докато цялото *духовно*сетивно мироздание се усеща също така „*реално*“, както и светът на *физически*сетивното възприятие, в *духовния* свят нашата *воля* не среща нито едно от *препятствията*, които я спъват и ограничават на земята.

Искаме ли нещо да *бъде*, достатъчна е *волята* ни, за да може то наистина да *стане*. . .

То *става* – по-рано или по-късно в зависимост от *силата* на нашата воля, – но става *така*, както го *искаме*.

Творческите сили на *волята* сами извикват на живот в духовния свят всичко *поискано* от нея, а исканото досега *изчезва* без всякаква следа, щом волята го *отрече*, така че тук могъществото на волята е твърде близо до понятието за „*всемогъщество*“ . . .

Само духовният свят, *искан от общата воля* на всички осъзнали описаното тук преживяване – в резултат на общата за тях *духовно*сетивна форма на възприятие, – подлежи също тъй малко на изменение или унищожение, както и светът на *физическите* сетива.

Ала има и *други* светове на *духовно*сетивно възприятие: – светове на *помрачено* познание и *заблудена* воля.

Това са световите на ония, които са попаднали в Духовното, без да са се освободили от тесните окови на земните химери и на верижните умозаклучения.

Неспособен да се издигне напълно съзнателно до *висините на чистото познание* на творческия Дух, всеки от така окованите си създава един нисш духовносетивен *илюзорен свят*, съответстващ на представите, на които той е робувал още на земята, – но роденото от неговата воля няма трайно съществуване.

Тъй като всеки иска нещо *различно* от останалите, то той непрестанно руши създаденото от другия.

Все пак и тези измамни светове могат да просъществуват *в продължение на много хилядолетия*, доколкото дължат възникването си на *общи представи*, които са били дълго време лелеяни и подхранвани със силна вяра на земята. –

Несъзнателните создатели на тези свето-

ве се намират обаче в неспирна борба със своите противници: – с всички волеви сили, които са устремени към *друга* цел.

Едва ли можете да си представите колко религиозна нетърпимост, колко национални вражди и колко други стълкновения на земята са само *реакции*, предизвикани от яростни борби за една или друга кауза в измамните царства, които човекът си е създавал от памтивека в *нисшите* селения на духовносетивната форма на възприятие. – –

Всяко нещо, което е предмет на сериозна *вяра* или *воля* на земята, създава в нисшите царства на духовносетивно възприятие един съответстващ на същата вяра или воля „свят“, който продължава да съществува дотогава, докато тази вяра или воля съществува на земята и продължава да изпраща нови вярващи и искащи в онези сфери.

Всички, които се *борят* помежду си на земята, си остават врагове и в света на илюзорното събъдновение, създаван несъзнателно от тях в тези *духовносетивни* царства, как-

то и всички, които там се нахвърлят *духовно* един срещу друг, въздействат на свой ред с враждебните си сили върху земното човечество. –

Това взаимодействие подхранва враждата и омразата и от двете страни.

Ала всички тези своеобразни светове – тези духовни „крайбрежни царства“ – един ден *загиват*, макар съществуването им да изглежда осигурено за еони напред!

Вечно съществуване в Духа има само *онзи* духовно изграден свят, който дължи създаването си на една *вечно обединена*, просветлена от познание *колективна воля*, *неподлежаща* на никакво изменение, тъй като в нея себеутвърждаващата се воля на всички индивиди е *тъждествена* с вечната *Любов* като Първооснова на непреходното Битие. . .

Ние, които живеем във *Вечното*, сигурни в своята Вечност, – ние *не* враждуваме с *никоя* насоченост на волята и с *никоя* вяра,

колкото и абсурдни или осъдителни да ни се виждат те.

Не ни се налага да браним своя духовен свят от врагове, защото онези, които *биха могли* да ни бъдат врагове, не са в състояние да стигнат до света, в който ние живеем духовно.

Каквото и да са чули те за нас, – както и да ни преценяват в своите мнения и илюзии, – те все пак не знаят за какво свидетелстваме ние, а и няма да могат да го узнаят, докато не преодолеят духовната си слепота. . .

Ето защо тяхната враждебна нам *воля* се оказва насочена просто срещу един създаден *от самите тях образ*, а съвсем не срещу *нас* и *нашия* духовен свят. –

Ала там долу, безкрайно далеч от покритите с вечен сняг върхове, които са наше обиталище в Духа, ние виждаме създадените от *робуваща на земята воля преходни* духовни светове и сме винаги готови да освободим от тях всички, които наистина *искат* да

бъдат освободени.

Не можем да спасим никого, ако той не се стреми, с *чиста* воля и най-дълбока *искреност* пред самия себе си, към *най-възвишеното* и *най-светлото* в себе си, изпълнен с непоколебима вяра в помощта на вечната *Любов!*

Доста рядко се среща воля, която да се изявява по този начин, – доста рядко е разбирането, че само изчерпването на *собствените* сили ни дава право да очакваме помощ. . .

И все пак *има* такава воля и такава разбиране.

Макар до нас да стига не един зов, оказал се всъщност малодушно самоокайване на хора, бягащи от собствена отговорност, ние чуваме и зова на *други, изпълнили* наистина всичко, което трябва да бъде изпълнено със *собствени* сили.

Тях само можем да освободим от селенията на подвластните на времето илюзии!

Това спасително дело ни е по-свято от всичко друго, което можем да сторим по духовен път!

Не познаваме *по-голяма* радост от възможността да помогнем на някого от онези, които се стремят да надхвърлят *самите себе си* и да се издигнат от мрак към *Светлина*. . .

Останалите трябва да извървят един път, за който няма да говорим тук.

И те осъзнават рано или късно, че техният духовен, създаден от самите тях, илюзорен свят *не* е светът на непреходното съединение.

Горчиво и сурово е тогава това прозрение и трънлива е пътеката, която единствена им обещава все още да ги изведе един ден до Светлината.

Еони след еони могат да изминат тогава, преди търсецията да стигне отново до първото от стъпалата, водещи нагоре към вечната *Светлина*, – към *трайното* съдно-

вение на неговия копнеж, – към *Праоснова-та* на неговото *Битие*. – – –

Всичко възвестено от мене тук би могло вероятно да бъде окачествено като странни бълнувания наяве на терзан от фантазиите си „мистик“ и аз не упреквам никой човек на нашето столетие, който прави опит да се защити по този начин от моите думи.

Във *ваш* интерес обаче ви съветвам да приемете тези съобщения по-скоро като свидетелството на човек, имащ какво да ви каже за някои далечни страни, с които вие самите не сте имали още възможност да се запознаете.

Не е изключено някои от вас и да възнегодуват, че тук чуват нещо *различно* от онава, което са чували досега от хора, твърдящи в своята заблуда, че са встъпили с будно вътрешно съзнание в сферите на духовните светове.

В случая трябва да се има предвид, че при

особено предразположение и след известна подготовка за някои хора е наистина възможно да встъпят в *най-нисшите* и *най-външни* селения на неизмеримото царство на духовносетивното възприятие, но *никой* не може да стигне до сияйното *най-вътрешно* царство на *същностния Дух*, ако не е един от призваните Пазители на тайното духовно „наследство“ на земното човечество.

Но и на малцината, на които е поверено това наследство и които са поначало родени с такова призвание, винаги им се е налагало първо да придобият под високо ръководство значителни духовни познания и практически умения, за да може след дългогодишни изпитания да бъдат накрая признати за наистина „изпитани“ . . .

Напротив, „ясновидците“, дръзнали най-безцеремонно да ви излагат своите „резултати от изследвания на по-високи равнища“, сякаш става въпрос за области, достъпни за научното дирене, са – *без изключение* – хора, получили в *най-добрия* случай достъп до

едно или друго от *нисшите* селения, които аз нарекох „крайбрежни царства“ на духовносетивния начин на възприятие.

Възможно е някои от тези заблудени да съобщават най-добросъвестно за неща, действително наблюдавани от тях в едно такова „крайбрежно царство“, или пък показани им от някой обитател на отвъдния свят, който им се е явил като „учител“, самооблъщаваш се със своята илюзорна и екзалтирана „сигурност“. –

По-рядка, отколкото предполагате, е истински *автентичната* вест, идваща от нашия свят в духовния Всемир!

Хората, сподобявани понякога с такава вест, са я пазели най-често в дълбока тайна, боейки се, че ще извършат светотатство, ако разкрият пред всички онова, което им е било дадено да узнаят.

Автентичната вест е идвала винаги само от нас, малцината, защото ние сме *един-*

ствените, които *могат* да я дадат.

Тези разкрития обаче са правени винаги *тайно* и само пред *отделни* хора, трудили се ден и нощ да постигнат просветление.

Ала твърде оскъдна се оказа жътвата при такова хвърляне на семето, тъй че е време вече да бъде предоставено на *всички* нашето почерпано от опита познание, доколкото то може да се предаде с човешкото слово.

Аз не заставам пред вас с претенцията да ми бъде оказано по-голямо доверие, отколкото е общоприето между почтени хора.

Вестта, която ви нося тук чрез своето слово, идва от моята *вечна духовна природа* и аз свидетелствам за един духовен свят, в който живея със своите Братя в Духа, докато *същевременно* споделям с вас и живота на тази земя, подвластен на всички земни задължения и много далеч от мисълта да бягам от тях.

Аз впрочем свидетелствам не само за *собственото* си познание, а пиша всяка своя ду-

ма в постоянно духовно съгласие и с онези, които са мои Братя в Духа като съединени с мен Жреци в Храма на Вечността.

Нека всеки, който чете тези думи, се абстрахира напълно от външната личност на техния автор и нека се запита само *в собственото си сърце*, дали няма там да намери отклик на предлаганото му от мен!

Съгласието на сърцето се долавя твърде *слабо* в началото, ако читателят живее все още с мисли и представи, формирани под влиянието на нисшите гранични царства на духовносетивното възприятие.

Колкото по-високо се е издигнал той над тази зона на влияние, толкова по-ясно ще чувства дълбоко в себе си истината на моите думи.

Който обаче сам *участва*, макар и несъзнателно, в създаването на нисши светове в граничната духовносетивна област и поради това се намира под *обратното въздей-*

ствие на сътворените от самия него представни образи, той едва ли ще почувства необходимост да се освободи от самоналожената си обвързаност.

Също така и всички, които смятат царството на абстрактното *мислене* за царство на *Духа*, ще посрещнат само с усмивка твърдението, че в Духа съществува свят на вечното *Сбъдновение*, имащ толкова общи елементи със света на *физическите* явления.

Много трудно е, изглежда, да се осъзнае, че всеки свят на *физически* сетивните явления – от най-голямото до най-дребното в него – е формиран „по подобие“ на световите на *духовно* сетивните явления. . .

Затова и мнозина си мислят, че имат право всичко казано от мен за тези неща да отнесат без проверка към света на басните и илюзорните човешки мечти.

И все пак подобна погрешна преценка не може да промени абсолютно нищо в структурата на Действителността. –

Ако убеждението, че духовната Действителност може да се разкрие чрез механизма на логическото мислене, не беше само едно хилядолетно *суеверие*, засвидетелстваната от мен Действителност би била *отдавна вече* разкрита докрай!

Много по-близо до истината са *ученията на древните религиозни системи*, защото в тяхната символика се е запазило до ден днешен много нещо, носещо яския знак на действително *осъзнати в „отвъдното“* зналци.

Който умее и днес още да *тълкува* езика на тези символни учения, едва ли чува от мен нещо ново, когато му казвам, че няма друго, истински *вечно* „блаженство“ за нетленния човешки дух освен в най-вътрешния, роден от Светлината свят на Духа с неговото безкрайно богатство от *форми* и *прасимволи*, – с неговите безкрайно разнообразни възможности за *сбъдновение* на най-високите и най-чисти стремежи. . .

А хората, които си мислят, че съзнателният живот на човека *завършва* със смъртта на неговото земно тяло, едва *след* тази смърт ще се убедят от *опит* каква съдбоносна грешка са допуснали!

Те едва ли отдават голямо значение на „*съгласието на сърцето*“ и при цялата си съобразителност така и не забелязват как сами си преграждат единствения път, способен още *сега* и тук, по време на земния им живот, да ги изведе до ясно прозрение.

Далеч не най-лошите са тези, които по уж основателни причини отъждествяват смъртта на физическото тяло с *окончателно унищожение на съзнанието*, – но не е лесно те да бъдат изтръгнати от заблудата им, понеже са до такава степен роби на *привидността*, че гледат на безспорния факт на *земната* тленност като на доказателство, валидно и в сфера, подчинена на съвсем *други* закони. . .

Няма съмнение, че смъртта на земното тяло слага завинаги *край* на възприемания

посредством *земните сетива* човек!

Онова, което *остава*, е самоформиралата се вечна *воля* – такава каквато до смъртта на тялото е намирала *израз във* него и *чрез* неговите сили, и самопознаващото се в тази волева форма *съзнание* – такава каквото то се е възприемало и *сетивно* в тялото до последните мигове на незамъглено усещане.

А тези две неща са напълно достатъчни, за да може състоянието след физическата смърт да се нарече „*по-нататъшен живот*“, тъй като и *земният* живот не е нищо повече от сетивно „*проявление*“ на вечната *воля*, обусловена от самоизградената си форма и обуславяща по този начин своето *самосъзнание*.

Но разумът с основание отказва да приеме, че тази воля, или самосъзнанието, обусловено от постигнатата форма на волята, се оказва веднага след смъртта на земното тяло извисено до състояние на „вечно блажен-

ство“ или пък захвърлено в бездната за „вечни мъки“.

Нетленната същност, намирала дотогава израз в земното тяло, не „отлита“ нито към някакви надоблачни висини, нито „към звездите“.

Настъпва само *промяна в начина на възприятие* и *освободеното* от *земния* начин на възприятие съзнание на вечната воля става способно да усеща със сетивните органи на своето *духовно* тяло, с чиято помощ то е набирало *духовен* опит още през земния живот, все едно колко богат или оскъден е бил този опит.

А *какво* се усеща непосредствено след като съзнанието се лиши от физическите сетива, аз вече описах обстойно в *първата* глава на настоящата книга.

Въпреки всички възможни разновидности в *начина на възприятие*, той си остава *един и същ* както в *най-нисшите* светове,

достъпни единствено за *духовните* сетива, така и в *най-висшия, най-вътрешен* свят на Духа.

Различни са само възприеманите *форми*, – различна е *яснотата* на индивидуалното *познание* в рамките на съответната сфера на усещане.

Колкото по-извисено е това познание, толкова по-чисто вечната воля, добила вече кристално избистрена *форма*, се самосъзнава като *творец* на проявните форми от духовна субстанция, – толкова по-сияйно ясно се разкрива на съзнанието вечната *Действителност*, носеща в себе си всяка форма на съществуване.

Към „*безформеното*“ се стреми само *неясно* очертаната, все още *несигурна* в себе си воля. –

И напротив, *избистрената*, вътрешно *укрепнала* в стегнатата си форма вечна воля, обхващаща в себе си *порядъка по мярка и число*, на всяко *стъпало* на своята изява во-

ди по необходимост до *образуване на проявни форми* и най-голямо щастие за нея е да доизгради собственото си творение до заложеното в него *съвършенство*. . .

Вярно е, че всеки *художник* с истински творчески талант, а и немалко други „*творци*“, познават на земята един далечен *отблясък* на такова щастие, но едва от *духовната* страна на Всемира се *сбъдва* онова, което е било само *предусещано* тук.

Ето защо *възпитанието на волята* с помощта на присъщите J формиращи импулси е *първата и най-необходима* духовна школовка и първа крачка по пътя, водещ към вечния свят в самото лоно на Духа.

Ние всъщност сме по-близо до вас, отколкото предполагате, – ние просто сме при вас, където и да се намирате, защото онова във вас, което е от *Духа*, има *своя вечен Живот* в разкрития за нас духовен свят, макар да не сте още в състояние да се почувствате

тъждествени със своята вечна духовна същност.

Вие не можете да стигнете до усещането на тази тъждественост, докато вечната ви *воля* не се *усъвършенства* в чиста и ясна форма в съответствие с висшия Порядък и Закон.

Само който непрестанно полага усилия да се изтръгне от мъглата на мрачните изпарения, където са го заправили да се лута неясните понятия и представи за Духовното, – само той ще може един ден да стигне до онази яснота на духовната Светлина, която за нас е дихание на Живота. –

Тогава търсецят ще осъзнае, че хилядите „*въпроси*“, които напразно си е задавал още в самото *начало* на пътя, могат да получат абсолютно удовлетворителен *отговор* едва в *края* на този път. –

Ето защо на всички водачи към духовната Светлина им се налага да поставят като първо условие „*вярата*“, чиято жива сила

отприщва *импулса да се върви напред*.

В *началото* на пътя към Храма на Вечността трябва да стои „*вярата*“, защото да „*знае*“ е дадено само на *онзи*, който е постигнал в себе си *крайната цел* на пътя.

Който не може да „*повярва*“, че ще стигне някога до тази цел, той няма естествено да положи и *усилията*, необходими за изминаване на пътя, а който се плаши от тези усилия, не може в *никакъв* случай да стигне още тук, на земята, до сигурно „*знание*“ за духовните неща!

А такова „*знание*“ можете да *придобие*те, дори да *не* сте в състояние да се изживявате свободно в най-висшите сфери на Духа още през земния си живот.

Който обаче е придобил „*знание*“ за нещата на *Духа*, той е постигнал много *повече*, отколкото ако беше овладял цялата наука на земята. . .

Той ще *познае себе си* в нас и съединил се с нас, царството на Светлината ще стане за него вечно обиталище!

Но не бива да се мисли, че *духовното* знание е достъпно само за онези, които най-самомнително се смятат за извисени над всяка светска „школска мъдрост“!

Духовното знание не може наистина да се *придобие* по пътя на умозрителните разсъждения, но то безспорно *помага* на разума да *открие* нови неща. . .

Знанието *в Духа* не се постига по същия начин, както светската ученост, но и *рационалното* познание за *земните* взаимовръзки е постижимо единствено чрез *работата на разума*.

Откритото от земния разум в резултат на *земносетивни* изследвания не може никога да бъде предмет на *духовносетивно* изучаване и между двата вида познание не може никога да съществува *противоречие*, освен ако то не е породено от дефекти в познава-

телната *способност*.

Едва там, където *свършва* всичко, до което може да се „добере“ мисълта, става възможно познанието *чрез духовно съзерцание*: – *отвъд* всяка земночовешка наука!

ЕДИНСТВЕНО ДЕЙСТВИТЕЛНОТО

НАДЯВАМ се, че си започнал вече да пре-
дугаждаш по нещичко от тайната на
вечно зачевания, вечно раждащ *свят на при-
чините*, който във всички сфери на възпри-
ятие се разкрива в безкрайно разнообразни
явления. . .

Или пък вътрешното ти чувство е все още
твърде притъпено, понеже не си свикнал да
го изостряш?

Тогава ти едва ли долавяш нещо от *мис-
терията*, която моите думи имат за цел да
ти открият, или може би тълкуваш думите
ми не както трябва? –

Аз искам обаче да станеш „зрящ“, за да
не встъпиш като „заслепен“ в царството на
Духа, когато настъпи денят, в който ще *тряб-
ва* да влезеш в него. –

Източната мъдрост с право смята „*ави-
дя*“, тоест *незнанието*, за „*грех*“, защото са-

мо твоята собствена воля може да затвори пред теб вратата на познанието. — —

Неведнъж вече си чувал от мен, че между твоя свят на *физически* сетивните усещания и света на *Духа* има само една *преграда*, разделяща два различни вида *възприемателна способност*.

Аз нарочно се повтарях често, а и занаят пред ще трябва да се повтарям, за да проникне тази основна истина колкото може по-надълбоко в твоето съзнание.

Ето защо се налага и тук да ти напомня, че *Действителното* си остава винаги все същото *едно* и *първопричинно* нещо, въпреки че то се *възприема* по най-различни начини в световите и на *физическите*, и на *духовните* явления.

Философската мисъл предугади отдалеч това единствено „Действително“ и го нарече „нещото *в себе си*“.

Да проникне до *него* обаче е абсолютно *невъзможно* дори за най-изтънчената и най-прозорлива философска спекулация.

То се постига единствено чрез *практически опит*, а само изпитаните Майстори на една прастара, съкровена форма на познание са действително *способни* на такъв практически опит.

Те *единствени* могат също така да *насочват* към придобиване на този практически опит своите приемници, избрани за това още преди да се родят на земята.

Така и аз навремето постигнах всичко, което трябваше да се постигне тук.

Кой друг тогава, ако не ние, би могъл да ти посочи на земята, поне доколкото позволяват думите на един човешки език, *единствено Действителното*, което е *първопричината* на *всички* явления?!

Аз искам да направя такъв опит, – само че при това начинание ми се налага да призова настойчиво на помощ твоето собствено най-вътрешно *чувство*, защото ти ще *вникнеш* в истината само ако онова, което *в теб* е от Духа, се *съедини* със словото на моето учение.

Очите ти са все още *заслепени* от блясъка на една *преходна* светлина, която наистина *може* да заслепи окото!

Трябва първо да се научиш да „*виждаш*!“—

Окото ти трябва да стане *свободно*, за да може да вижда каквото *иска* да вижда и да не е вече *принудено* да вижда *само онова*, което *единствено* са способни да виждат повечето хора. — —

Окото ти трябва да се научи да вижда *навътре* така, както досега е виждало само *навън!*

Но и тук става въпрос не просто за друго „*виждане*“, а цялото ти *усещане* трябва да претърпи обновление.

Собственото ти „*чувство, че съществува*ш“ трябва да отхвърли сковаващите го все още вериги, ако искаш с непоколебима сигурност да *почувстваш* единствено „*Действителното*“, което е *първопричина* на всяко явление.

Магически нишки минават и през този външен, *физически* сетивен свят и ако ти с постоянство се стремиш да се научиш да виждаш *навътре*, скоро ще можеш да *отличаваш проявата форма* на този външен свят от разкриващата се в нея *причинна същност*.

Ще направиш изненадващото откритие, че единствено *Действителното* на всеки про- вен свят е постигаемо и във *физически* сетивния начин на проявление под формата на *скритите духовни сили на Прабитието*, които доста често са били *усещани* от хората, но въпреки това мнозина ги *отричат*, защото не знаят нищо за тях от *свой* собствен опит. . .

Комуто е бил отреден такъв *опит*, той не може вече да бъде разколебан от съмненията на другите и неговото собствено преживяване ще го предпази от отъждествяване на посочените сили с *онези*, които произлизат от *невидимата* сфера на *физическата* природа, макар *и в двата* случая да се говори обикновено за „мистични“, „свръхестествени“ или „окултни“ сили.

Целият свят на *физическите* явления, който те заобикаля – включително твоето собствено тяло, – е изграден върху действието на *скритите* за земните сетива *духовни сили* на *Прабитие*то, а и всички *духовни* светове са също проявна форма на тези първопричинни сили.

Единствено поради различния *начин на възприятие* тези сили се усещат било като *физически*, било като *духовен* „свят“.

Сега вече ще разбереш, че „*отвъдното*“ не е някакъв причинно друг свят, а е само

резултат от един нов, непознат още за тебе, различен *начин на усещане* на *същите* тези скрити сили на Прабитие^{то}, чието проявление си се научил да възприемаш тук, на земята, като „отсамното“. –

Наистина твоето съзнание не е създадо *Действителността*, тъй като *самото то* е „част“ от тази Действителност, – *самото то* е една от скритите духовни сили на Прабитие^{то}, – но и в „отсамното“, и в „отвъдното“ то е: *творец на проявната форма*, която и тук, и там се гради върху действието на все същите сили.

Към „*отсамната*“ форма на възприятие спада определена поредица от въздействия на тези сили, която ти е много добре позната като функция на твоите *физически сетива*.

Тъкмо тези, дадени ти тук сетива *определят* най-точно всички твои възприятия и познания за земната действителност, така че ти не възприемаш *нищо друго* освен онова, което те ти *позволяват* да възприемеш.

Но тъй като *ти самият* си „част“ от вечната *Действителност*, както водната капка в морето е част от това *море*, то и ти носиш потенциално в себе си всички възможности, присъщи на вечната Действителност, също както капката в морето притежава всички свойства на морската вода.

Затова ти си в състояние да възприемаш не само чрез сетивните органи на *физическия* си организъм, доколкото *самият ти* си от *духовно* естество и вечен притежател на своя *духовен* организъм.

В духовния си организъм ти притежаваш *други*, все още непознати на теб сетивни органи, които откъм *духовната* страна отговарят напълно на *физическите* ти сетива в *земното* тяло.

Чрез *духовните* си сетива ти, без да го съзнаваш, ставаш в „*отвъдното*“ по същия начин създател на своя *духовно* проявен свят, както тук, на земята, си създател на възприемания от теб свят на *физическите* явления. . .

За да ме разбереш по-добре, разгледай примера с един човек в състояние на *хипноза!*

Той вижда, чува и усеща всичко, което ти му внушаваш да вижда, чува и усеща, и за него то е реално съществуващо.

Ти си твърдо убеден, че той е жертва на предизвикана по твоя воля заблуда, – ала тъкмо *ти* се заблуждаваш, щом *мислиш така!*

Ти само си освободил за известно време хипнотизирания от *принудата* да вярва *единствено* на *физическите* си сетива, така че – временно и там, където си му заповядал – той вижда, чува и усеща и с *духовните* си сетива, ставайки с тяхна помощ творец на онова, което му е внушено да възприеме.

Не ти му показваш вижданото от него, – той не вижда нищо и от това, което е *общо* видимо за *всички* способни да възприемат в световите на *духовните* явления.

Ти само насочваш неговата пластична фан-

тазия и тъй като при потиснати функции на *физическите* сетива той може да възприема същевременно и с *духовните* си сетива, *неговата воля* изгражда временно от духовна субстанция еквивалентите на представните образи, чиято поява си предизвикал ти.

Не дървената палка, с която докосваш ръката му, внушавайки му, че това е *нажежено желязо*, поражда появилия се изведнъж на ръката му *мехур от изгаряне*, а *духовносетивната проявна форма* на *нажежена желязна пръчка*, – тя пък е *могла* да го предизвика само защото е била изградена върху действието на скритите сили, които са *единствено Действителното* във всяко явление. –

Хипнотизираният не ще се усъмни нито за миг в *обективността* на собственото си творение и ако си му заповядал да си *спомни* за преживяното от него и след събуждането си, в будно състояние ще му е трудно да разбере, че преживяното от него *не* се е състояло във *физически* сетивния свят.

А той е могъл да преживее всичко това така интензивно само защото преживяванията му са били породени от същата *Действителност*, която е в основата и на познатия му свят на *физическите явления*. – –

При все че хипнозата бе спомената тук само за да бъде по-лесно разбран и макар тя да дава твърде ограничена и повърхностна представа за *духовносетивните* сфери, този пример може все пак да ти покаже, че сегашната ти *физически* сетивна способност за възприятие далеч *не е единствено възможната*.

Ние, земните хора, се намираме всички в нещо като *колективна хипноза*, така че *не можем* тук да възприемаме другояче освен по начина, внушен ни от нашия „хипнотизатор“, който в случая е собствената ни „вродена“ *воля*, а тя *не би принадлежала* към земната сфера, ако не се стремеше към себеизживяване във *физически* сетивно проявление.

Успеем ли веднъж да *пренасочим* своята вечна воля, устремена временно към физическото, ние ще опознаем други начини на *възприятие* и *присъщите на тях* закони. —

По време на физическия живот на земята това наистина се удава на *съвсем малко* хора, — то обаче се превръща в *необходимост* за всички, щом смъртта на земното тяло лиши съзнателната воля от предишните сетивни органи.

Всеки „страх от смъртта“ идва от *съпротивата* на насочената към *физическото* воля срещу *обръщане* на посоката, поета от нея в акта на „падението“ от Прасветлината. —

Сега ще можеш вече да разбереш, че всеки, който не се е духовно „*пробудил*“ още тук, на земята, в „*отвъдното*“ опипва на първо време пътя си само в един „граничен свят“, отговарящ на представите, лелеяни от *него* и от *мислещите като него*, — и че той трябва

първо да стане пълен *господар* на себе си в собствената си воля, преди да може да бъде поведен нагоре към *вечния духовен свят на Светлината*, — към света на абсолютното *Сбъдновение*. —

Не можем да направим нищо и за онзи, който не се е *отказал* от всичките си *себелюбиви* желаня, защото самото му присъствие в заобикалящата ни духовна сфера би било равнозначно вече на нейното потъване в безредие и хаос, — ако такъв човек *изобщо можеше* да се издигне в Духа до най-висшия свят на Светлината.

Сега може би разбираш защо подчертах, че тук ние всички имаме *една* воля, чиято насоченост не може да бъде променена. . .

В духовното царство ние сме станали суверенни повелители на единствено Действителното тъкмо чрез споеното с него *единство* на нашата воля, в която всяка индивидуална воля се отъждествява с *всеобщата*. . .

Така ние станахме мъдри строители на най-висшия и най-чист свят на духовните явления.

Доколкото в едно състояние, което не знае нито начало, нито край, тъй като то винаги е *едновременно* и двете, може все пак да се говори за „съвършенство“, – ние знаем, че нашето съвършенство зависи от постоянното и съзнателно изграждане и запазване на най-висшия и най-лъчезарен свят на явленията в Духа, станал за нас поле за действие и Храм за поклонение. . .

Ние не „сме“ нищо друго освен онова, което *иска* нашата обединена вечна воля!

Така наречената на земята и във всекидневната реч „*воля*“ е само едно *желание*, едно *щение*, или пък израз на някаква *наклонност*, обусловени от функцията на мозъка.

Ако *истинската вечна воля* на човека следваше на земята неговите *желания*, то всяко желание и всяка прищявка трябваше

неминуемо да се изпълняват.

Но това, както всеки знае, *не* е така и ние можем само да благодарим на Небето, че зад всяко тукашно желание не стои и такава *воля*. . .

Нашата вечна воля се изявява на земята само в рамките, наложени ѝ от *искания физически начин на възприятие*, макар *желанията* да са твърде често и твърде охотно готови да *надскочат* тези прегради.

Едва в *Духа* – в *другата* форма на възприятие – нашата воля може да *иска и друго*.

Там магията на „отсамната“ хипноза се разваля и тогава могат да ни се разкрият другите заложени в нас възможности за възприятие.

Това отново ти показва защо е толкова нелепо да се вярва, че умрелите за този свят биха могли да се „материализират“, за да установят контакт със земните хора.

Такова нещо би означавало, че *отърсилите се* най-после от хипнотичната принуда на физическото възприятие могат отново да станат нейна *жертва*. –

Дори това да *беше* възможно „според природните закони“, те не биха могли вече да *искат* такова завръщане, тъй като волята им отдавна се е освободила от хипнотичната магия, независимо от обстоятелството, че физическисетивният начин на възприятие е невъзможен без функционирането на физическисетивни органи.

Както вече казах по-горе, всяка така наречена „материализация“ на „*покойник*“ по време на спиритически сеанси, както и всяко наблюдавано там *физическо* явление, е дело единствено на същества, които, макар и *недостъпни* при нормални обстоятелства за *човешките* физически сетива, са все пак част от *физическата* природа.

Техният невидим организъм съвсем не е от „духовно“ естество и те не са способни да възприемат *нищо* духовно.

Затова пък в своите невидими за човека при нормални условия физически тела те разполагат с високо развити *сетивни органи* – сетивни органи, които наистина са *физически* по своето естество и пораждат само „отсамен“ начин на възприятие, но далеч превъзхождат всички физическисетивни функции на земния човек.

Освен това тези същества са надарени и със сетива, каквито земният човек *не* притежава и които той се опитва само да *замести* – доколкото е възможно – с действието на механични устройства. –

Съществата, за които става дума тук, са невидими за земночовешкото око – при все че някои земни *животни* ги възприемат *много* отчетливо, – но те са в състояние за кратко време и с помощта на човешки сили да приемат форми, достъпни и за физическите сетива на *човека*.

Временното създаване и използване на та-

кива форми се постига чрез своеобразно сливане с *волята* на определени хора (така наречените „медиуми“) и същевременно чрез използване на тяхната „животинска душа“.

Обитателите на онази част от света на физическите явления, която *не* се възприема съзнателно от човешките сетива, са доста „подобни“ в известен смисъл на човека, но те никога не са *били* хора, нито пък биха могли някога да *станат* хора.

Става всъщност въпрос за твари, които стоят също тъй близко до човешкия *невидим* физически организъм, както земният *животински свят* – до *външния* физически човек.

Естествено присъщата зона на действие на тези същества лежи във *вътрешните* области на органичното изграждане на физическия свят.

„Гномите“, „джуджетата“, домашните, земните, въздушните и водните духове от древните приказки и предания са представе-

ни в повечето случаи – като се изключат явните добавки на народната фантазия – по начин, който ни навежда на предположението, че тук имаме работа не с измислици, а със свидетелства за действителен опит на земния човек.

Наименованието „*природни духове*“ не бива обаче да ни кара да забравяме, че става въпрос за *физически* сетивни същества, за които *духовната* страна на причинния свят е не само *недостъпна*, но и изобщо *несъществуваща* в тяхното съзнание. . .

Само *непознаването* на тези природно дадени обстоятелства може да извини донякъде хората, които предполагат или дори твърдо вярват, че на спиритическите сеанси общуват със същества от *духовния* свят.

Възможно е наистина чисто *духовни* същества, а следователно и „*покойници*“, да станат при определени обстоятелства доловими за *зрението* и *слуха*, – но тогава ти ги

виждаш и чуваш с *духовните* си сетива, макар да ти се струва, че виждаш с физически-те си очи и чуваш с физическите си уши.

Никога обаче истински духовни същества няма да предизвикат каквото и да било *физическо явление!* –

За да можеш да възприемеш с духовните си сетива едно истинско *духовно* същество, трябва да бъдеш *освободен* под духовно въздействие от „хипнозата“ на *физически* сетивния начин на възприятие.

Тогава хората от твоето обкръжение, които не са били подложени на такова въздействие, няма да видят съзрения от тебе образ, нито ще чуят и дума от онова, което ти си чул, но това съвсем не означава, че твоето преживяване е някаква „халюцинация“, родена от собствената ти пластична фантазия. . .

Осени ли те истинско духовно преживяване, без да си го търсил, приеми го с благоговение и съхрани в сърцето си онова, което

ти е било дадено да почувстваш!

Глупаво би било обаче да *търсиш* подобни преживявания, защото е нужна *много високо* развита критическа способност, за да се различават със сигурност *действителните* възприятия на духовните сетива от ярките *халюцинации*, а ти едва ли би желал да видиш някой „дух“, за който не можеш да знаеш дали не е просто проектиран от самия тебе образ, действащ под чужда маска.

Случаите на *истинско* духовносетивно усещане са *толкова рядко изключение*, че в действително въздействие от духовните сфери можем да повярваме *едва когато* с *най-строга* критичност *сме изключили при всички обстоятелства* възможността за халюцинация.

Но способността за такава преценка се добива само в резултат на *богат* опит и *със сигурност* могат да съдят тук само хора, които духовни сетива са вече трайно *пробудени*.

Така нареченото „ясновидство“ обаче *не* е способност за възприемане на *духовни* форми.

„Ясновидецът“ може да възприема само отдалечени от него в пространството или във времето неща от *физическия* свят, включващи понякога и *невидимата* сфера на този свят заедно с населяващите я лемурни същества, които той тогава мисли за „духове“.

Колкото и изумителни доказателства да е дал един „ясновидец“ за своята способност да вижда *на разстояние, в миналото* или *в бъдещето*, винаги без изключение става въпрос за неща, „видени“ в пределите на света на *физически* сетивно познаваемите явления.

Когато вярва, че вижда *духовни* неща, той всъщност говори или за невидимата част на *физическия* свят, или пък за образи, поднесени му от *неговата собствена пластична фантазия*, макар да приема всичко видяно като обективно свидетелство за света на духовете.

В този случай виденията му носят винаги белега на *предразсъдъците* и *мненията*, на които е подвластен във всекидневния си живот тук, на земята.

Ако е *християнин*, той ще говори за свещените образи от *Евангелието* или за канонизираните „*светци*“, – ако е израснал с представите на *индийските* религиозни системи, ще е убеден, че вижда божествата на *брахманизма*, а в Тибет: – на школата „*Махаяна*“.

Безброй илюзорни представи за „отвъдното“ са били разпространявани сред лековерните хора от „ясновидци“ и те продължават да намират последователи, защото от потвърдилото се въз основа на фактите „прозрение“ за някои неща, *отдалечени в пространството* или *във времето*, се прави наивно заключение, че „ясновидецът“ има достъп и до *духовни* сфери.

Но органът на „ясновидството“ не е нищо друго освен едно рудиментарно *физическо* сетиво от първите дни на човечеството на

тази земя.

Като пример за „атавизъм“ въпросният сетивен орган понякога се среща задоволително развит и у някои хора в наши дни.

Всяко *зрително*, *слухово* или *осезателно* „ясновидство“ почива на възможността за използването на този сетивен орган.

Тук спада и така наречената „психометрия“, тоест отгатването на предишната съдба на даден предмет чрез обикновено докосване, както и някои разновидности на „гадателското“ изкуство, дори когато се използва способ, с който преднамерено или несъзнателно се прикрива същинският процес.

За да *разбереш* какво представлява „отвъдният“ свят, трябва да се научиш да различаваш три царства в Космоса.

Първо, царството на *физически* сетивния начин на възприятие, тоест *физическия* свят.

После, царството на *духовно* сетивното

възприятие, или света на *Духа*.

И на трето място, царството на *скритите*, причинопораждащи сили на *Прабитие-то*: – онова *единствено Действително*, чието действие е в основата на *всички* форми на възприятие и техните проявни светове както от *духовната*, така и от *физическата* страна на Космоса.

Тези скрити, причинопораждащи сили на Битието действат в земния човек като негови „*душевни сили*“.

Веднъж кристализирали в даден човешки живот като временно цяло, те приемат, така да се каже, индивидуалната „обагреност“ на човека и биват *определени* за вечни бъднини от проявяващата се в него вечна воля, така че са принудени занапред да следват получения вече импулс до пълното му *осъществяване*.

Ако това осъществяване *не* се постигне през земния живот на далия този импулс човек, устремилите се вече в определена посо-

ка „душевни сили“ продължават да се проявяват *във все нови и нови човешки животи*, докато не стигнат най-после до своето *осъществяване*, като се *сляят* с волята на даден човек до пълно *единение* с нея.

Неправилното тълкуване на онова, което източните народи са смогнали да доловят от този процес, ги е подвело да вярват в многократно „прераждане“ на човека в земно тяло.

В действителност подобно превъплъщение – тоест повторно изпадане в самохипнозата на *физически* сетивния начин на възприятие – е възможно единствено при хора, самоунищожили съзнателно и преднамерено земното си тяло (което *в никой случай не* е дело на вечната *воля*, а винаги само опит за бягство на *желанието!* – –), по-нататък, при деца, умрели преди вечната воля да е удовлетворила влечението си към физически сетивен опит, и трето, при хора, у които влечението към такъв опит е „хипертрофирало“, така че дори смъртта на земното тя-

ло е успяла да прекъсне самохипнозата само за кратко време.

Ето защо учението за прераждането отговаря толкова малко на *нормалния* ход на нещата, колкото самоубийството или смъртта в ранно детство могат да бъдат разглеждани като естествен за *всички* хора край на земния живот. . .

Ако в теб изплуват „спомени“ или просто смътни предусещания, които те карат да вярваш, че може да си живял вече на земята, *възможно* е наистина тази твоя вяра да не те лъже и самият ти да се окажеш пример за един от трите *особени случая*, които единствени допускат превъплъщението, – ала подобре за теб ще е да не се занимаваш с този въпрос, докато по-късно, *след* сегашния си земен живот, не получиш в *Духа* единствения *сигурен* отговор.

Чувството, че си живял някога на земята като *различна от самия теб индивидуалност*, е *винаги* и с *пълна сигурност заблуждаващо*, защото в споменатите три особени

случая, единствени допускащи многократно завръщане в земно тяло, и в новото въплъщение все *същата* индивидуалност е готова да се изживее на земята.

От друга страна, за всеки човек с не напълно закърняла вътрешна чувствителност може със сигурност да се приеме, че понякога той усеща в себе си действието на „душевени сили“, които са получили своя импулс от живели в миналото хора и които се стремят сега да го осъществят докрай.

Тогава пред човека, изпитал такива усещания, е възможно да изплуват твърде живи *образни възпоминания*, произлизащи от живота на *онези* хора, които са дали навремето своя импулс на действащите сега в нов човешки живот „душевени сили“.

Наистина заблудението на такъв човек, че тези образни спомени от лични преживявания са произлезли някога от *самия него*, е много лесно *обяснимо*, но то се опира в най-добрия случай на един твърде повърхностен опит.

Всеки отделен човек е *единствена* и *неповторима* еманация на *Праволята*, – еманация, произлязла от вечното „неоформено море на Божеството“, за да постигне *своето* индивидуално *съвършенство на формата*, различно от това на *всички* други еманации на същата Праволя.

Който се е родил на земята и е принуден сега да търпи трудностите, неволите и болките, неразделно свързани със съществуването в животинско тяло, *сам* е предопределил тази своя съдба, понеже заради живота в този свят на физическисетивните явления той сам е *прекъснал* пътя си към усъвършенстване на своята форма в Духа.

Той неизбежно трябва да се завърне рано или късно там, където е бил, за да се устремим отново към постигане на съвършената си форма в Духа.

Колкото по-скоро *осъзнае* още през земните си дни този единствен начин за спасение, толкова по-голям тласък ще получи той от живота си на земята в своя по-нататъшен

път към съвършенството, – толкова по-лесно е да бъдат отстранени още тук, на земята, препятствията, които могат иначе да затруднят неимоверно много напредването му по този духовен път. –

Но дори човек да *не* стигне *още* през земния си живот до *собствено* съзнателно преживяване с помощта на *духовните* си сетива, значително предимство за него е възможността да бъде *ориентиран* от други хора, успели да постигнат такова преживяване, относно действителната структура на „*отвъдния свят*“, който го очаква след земната му смърт.

Както във *физически* сетивно възприемания свят явленията са резултат от действието на *един и същи начин на възприятие*, но светът на мравката или този на птицата се различава все пак твърде съществено от твоя, така и между световите на съществата, възприемащи с *духовни* сетива, са налице много големи различия.

Има безброй *духовни* светове, както има

и безброй светове на *физически* сетивната проявна форма!

Индивидуализираната вечна воля обаче постига *най-високо* съвършенство на формата едва когато съумее да обедини, без каквато и да е следа от разнопосочни стремления, индивидуалната си насоченост с *всемирната Воля* в най-вътрешното царство на Духа: – в царството на причинопораждащите, вечно действащи сили на Битието, – в сияйния свят на *единствено Действителното*. . .

Извън него за човешкия дух не съществува *нищо*, защото този най-възвишен от всички светове е *безкраен* във времето и в пространството, както и по своите възможности за сбъдновение.

Доколкото „*неограниченото*“ Битие, „безбрежното, неизповедимо море на Божеството“, е *достъпно* за обусловеното от *формата на волята* и поради това *ограничено* – макар и „безкрайно“ – съзнание, то *осъзнава себе си единствено в този най-висш свят на Светлината*, във всяка от обединилите

се тук вечни воли. — —

Онова, което се опитам да ти обясня в тези три глави, включва в себе си всичко, което човекът може да разбере на земята, по време на този земен живот, от най-съкровената мистерия на своето съществуване *тук*, както и в *другия* свят, очакващ го *след* земната му смърт.

Всичко друго, което ти разправят за „отвъдното“ – все едно дали става въпрос за фантастични измислици на екзалтираната вяра, или за мисловни спекулации, – е *безплодна теория и празна химера!*

Не бива обаче да приемаш някакъв „светоглед“ само защото и други са го приели, понеже душата ти няма да намери покой, докато не познае отново себе си: – като *самопоявление на единствено Действителното*.

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

В ТРИТЕ си книги: „за живия Бог“, „за отвъдния свят“ и „за Човека“, дадох първото подробно описание на вътрешния път, по който трябва да тръгне всеки човек, взел присърце задачата да намери в самия себе си своята *духовна природа*.

Посочих какво тръгналият по този път трябва да *прави* и какво – да *избягва*.

Въпреки това все ме питат: «Какво всъщност да *правим*? – Откъде да *започнем*?»

Формулирането и мотивирането на *всички* тези въпроси показва ясно, че се очакват точни предписания за някакво всекидневно повтарящо се, колкото е възможно по-мистериозно „*упражнение*“, което при повече или по-малко „механично“ изпълнение не може да не доведе до целта.

По отношение на тези питащи обаче аз изпадам в положението на лекар, който, пред-

писвайки само най-простите природни лекове, предизвиква недоволство у пациентите, защото не им е дал „рецепта“ . . .

Повечето от тези любители на въпросите са попаднали навремето, по следваните от тях пътища, в лабиринта на модерната „теософска“ или „окултна“ литература и са успели да се измъкнат от него само благодарение на здравите си инстинкти, макар и доста трудно.

Все пак това лутане се е оказало в известен смисъл *полезно* за търсещите, защото няма такава заблуда, която да не може да изведе – макар и по околни пътища – в крайна сметка до истината.

Ето защо никой не трябва да „*проклина*“ времето на своите лутания, тъй като може би не подозира какво му дължи. –

Затова и блуждаенето из лабиринта на разните „теософски“, „антропософски“ или „окултни“ учения не е било съвсем без полза

за измъкналите се в края на краищата от него.

У мнозина това търсене опипом е оставило убеждението, че *зад* всички *заблуди* на ученията, с които са се запознали, трябва *все пак* да се крие някаква *истина*.

Други пък то е навело на догадката, че легендата за така наречените „Махатми“ – предполагаемите мистериозни основоположници на новата „теософия“ – е могла да възникне само защото Изтокът знае за съществуването на съединени в Духа мъже, които наистина не вършат всевъзможните възшебства, приписвани на споменатите измислени факири, но затова пък са *действително* осъзнати и посветени в *Духовното* още по време на земния си живот.

Наистина повечето търсещи са възприели от лъкатушните ходове на споменатите лабиринти и нелепото вярване, че е достатъчно да се познава и практикува някаква пазена в тайна, във всички случаи подчертано мистериозна „техника“, за да може първият срещнат да се превърне изведнъж в „ясно-

видец от висш ранг“, в „посветен“ или дори в „Майстор“ на духовната дейност.

Колкото правилни са първите две предположения, толкова погрешно, разбира се, е последното!

Но безсъвестни шарлатани и обиграни ловци на души са се *възползвали* от това убеждение, давайки на своите ученици всевъзможни, повече или по-малко съмнителни напътствия, почерпани от древни мистични писания, при което тези „учители по окултизъм“ най-често сами не подозират до какви *последници* може да доведе стриктното съблюдаване на техните предписания.

Ученикът пък е убеден, че е на прав път, защото вижда, че следването на дадените му напътствия наистина води до определени резултати, за които официалната психологическа наука не би могла и да мечтае, – *въпреки* всички психологически изследвания и всички проучвания на „*подсъзнателното*“ в човека.

Някои от „учителите по окултизъм“ просто слугуват на собствената си суетност, когато разпространяват указания за въображаемо „отваряне на вътрешни сетива“, изровени от тях в някакъв древен пергаментов свитък и годни да отворят само мрачните плесенясаги гробници, в които процъфтява една *активна* форма на *спиритически медиумизъм*, чието култивиране е по-добре да бъде предоставено на азиатските шарлатани. –

Съвсем не е нужно господин „учителят по окултизъм“ да *вярва* сам в ефикасността на даваните от него наставления.

Както един „бацилоносител“ може *сам* да е *здрав* и въпреки това да разпространява *микробите на най-страшни болести*, така и разпространителят на методи за въображаемо „отваряне на вътрешни сетива“ не е нужно да си дава сметка, че поощрява единствено развитието на *активен спиритически медиумизъм* у своите клетки жертви. –

А за учениците на подобни вредители от

най-различна величина е *лесно* да опонират на съвременната научна критика, понеже от всяка дума на учените критици те могат да заключат колко *наивни* са експериментите на тези високоуважавани изследователи в област, в която миражите изникват *един след друг*, подмамвайки самоуверения експериментатор толкова по-навътре в пустинята, колкото по-голяма става увереността му, че е вече „*съвсем близо*“ до окончателния *отговор* на терзаещите го въпроси. —

Бихме могли само да приветстваме опитите на съвременната психология да *обезценни* веднъж завинаги някои доста съмнителни, така наречени „свръхсетивни“ явления, ако тези усилия не се обезценяваха *сами* поради очевидната за всеки сведущ *погрешност* на *изводите*, които изследователите правят от несъмнено *коректни* наблюдения на процесите. —

И най-кристално чистият порив към опознаване на истината води до *заблуда*, ако тър-

сещият е обвързан с *пред-разсъдъци*!

В резултат на това безкритичната, лутаща се в мъглата на объркани представи общност от обиграни ловци на души се е отучила да търси *истината* в постиженията на *науката*, – но затова пък е готова да се прехласне по всеки хитрец, стига той да успее да пласира пъстрите си вектори като някаква уж „*окултна наука*“ . . .

А ако на всичко отгоре неговият „метод“ позволява да се постигне споменатото *развитие на медиумни способности*, играта му направо е спечелена и когато започне със загадъчни намеци да разправя наляво и надясно, че бил превъплъщение на някой от великите човешки духове на древността, думите му биват вземани за чиста монета.

Всеки, който чете предупрежденията ми не без известна прозорливост, трябва отдавна вече да е наясно, че аз познавам в най-точни подробности всички стари и нови „ме-

тоди“ от този род – и че за мен не би представлявало никаква трудност да посоча и немалко други пътища към така нареченото „свръхсетивно развитие“, напълно *непознати* на онези чудати светци, които в по-ново време минават за „*посветени*“ и за „*светила на окултните науки*“ в очите на своите последователи.

В това отношение съществуват възможности да се добият резултати, които биха се сторили непостижими не само на най-добрите ученици на такива „учители по окултизъм“, но биха озадачили и най-проницателната психологическа критика.

Ако насочването, *макар и само с недомлъвки*, към въпросните опасни пътища не беше неизкупимо *престъпление*, едно указание би могло евентуално да доведе до изясняването на някои загадки, които засега си остават неразрешими със средствата на психологическия експеримент и метафизическото изследване.

Но колкото и искрено да е желанието ми

да направя тази услуга на науката, не съм в състояние да го сторя, и то не само поради *посочените вече* причини, както и по силата на *задължението*, което ме обвързва заедно с всички мои духовни „Братя“ във времето и във Вечността, но и защото тук става въпрос за област, *правомерното* встъпване в която изисква от човека нещо повече от обикновена „научноизследователска ревност“ . . .

Едва ли е нужно да подчертавам, че въпросът е за нещо *различно* от отдавна вече познатите упражнения на „*хатха-йога*“ и изведените от тях „методи“ за правене на някои *факирски чудеса!*

Но дори да не бях обвързан от никакъв *дълг*, пак не бих се решил да разбуля пазеното по такива основателни причини в тайна, защото много добре зная до какви *злини* би довело поставянето му в ръцете на жадни за власт люде.

Съвсем не ме блазни „прометеевската участ“, която неминуемо би ме сполетяла, ако поемех отговорността за причиняването на такива злини.

За постигане на *духовното единение с Прасветлината*, – за *пробуждането* на *духовната* природа на човека от нейния сън, – за онова, което едно възвишено прозрение е нарекло „*новорождение*“, – въпросните знания не са *нищо нужни, нищо полезни*.

Както *всички* изкуства, основаващи се на възможността да се използват високо напрегнати, общо взето непознати психофизически сили, така и тези, за които говоря тук, *нямат нищо общо* с пробуждането и развитието на вечния *духовен човек*.

За *това* пробуждане и развитие е необходима преди всичко една постоянно поддържана нагласа на цялото мислене и чувстваване, на цялата земна воля, насочена към преследваната цел.

Целият земен човек трябва първо да се

преобрази постепенно *сам* и със *собствени* сили, преди да може да му бъде оказана *духовна помощ*.

Ползата е *малка* или дори *никаква*, ако тази нагласа се възприема *само от време на време*, както благочестивият енориаши има обичай да посвещава *един* ден седмично *на своя Бог*. . .

Всяка минута от по-нататъшния живот, всяка делнична постъпка, всяка възникваща мисъл, всяко желание и всеки импулс на земната, обусловена от мозъка воля трябва да се поставят занапред под формата на въздействие на необходимата нагласа, ако тръгналият веднъж по този път иска да постигне *действителни*, а не само *въображаеми* успехи.

Периодично изпълняваните „упражнения“ биха могли в най-добрия случай да подпомогнат редовното концентриране, насочено към едно *по-задълбочено усещане* на тази

нагласа.

Всичко, което може да бъде препоръчано в това отношение, има *една-единствена* цел: – да поддържа будна в съзнанието новата нагласа на всички помисли и желания, така че тя нито за миг вече да не бъде забравяна.

Ако тази нагласа се поддържа наистина *трайна*, така че да определя ефективно *целия ход на всекидневния живот* – все едно чрез какви помощни средства, съобразени с индивидуалните особености, се постига това, – то всичко останало идва бързо и „от само себе си“, тоест без каквото и да е съзнателно участие от наша страна.

Тогава в така укрепналия вътрешно човек се образува един *силов център*, който все повече се активизира, за да установи накрая духовна връзка с подобните, достигнали вече *съвършенство* силови центрове тук, на земята, без за това да е необходим някакъв специален волеви акт.

Щом такава връзка стане *възможна*, търсецният получава духовната помощ на онези, които вече са *намерили* и за които най-висш дълг сега е да помагат навсякъде, където има хора, способни да *приемат* духовната им помощ, все едно дали могат вече да я почувстват съзнателно, или още не.

Търсецният се превръща тогава в нещо като „приемателен апарат“ за определен тип духовни излъчвания, които обаче могат да се усещат само *вътрешно* и *не се поддават на научно експериментиране*.

Въздействията от царството на субстанциалния Дух могат да се преживеят единствено чрез *вътрешно вникване* и не могат никога да предложат материал за мисловно дефиниране на чужди научни изследвания, защото тук става дума за нещо *живо*, което тутакси се отдръпва при най-малкия опит да бъде докоснато. –

Ала нека никой не си мисли, че би могъл с едно щракване на пръстите да стане такъв „приемателен апарат“!

Който иска да бъде приет на обучение при Вечните, трябва да надене работната прес-тилка на търпението. . .

И най-интензивната *земнородена воля*, – която като обикновено проявление на *мозъчните функции* следва да бъде много прецизно *разграничавана* от изявяващата се в човешкия дух *субстанциална вечна воля*, – не е в състояние да ускори развитието на духовните приемателни органи.

„Настървената“, „своенравна“, родена от мозъка „воля“ само *смуцава* процеса на кристализация на въпросните сили, които трябва да се обединят в нов силов център, *неподвластен* вече на мозъчните функции. –

Колкото по-последователно се поддържа многократно споменаваната тук вътрешна „*нагласа*“ на целия човек – също както телескопът трябва да остане непрекъснато на-

сочен към наблюдавания обект, – толкова по-скоро може да настъпи моментът, когато търсецият ще установи и вътрешно *доловим* контакт със своите духовни помагачи.

Единствено меродавно е *практическото поведение* на търсеция *в неговия всекидневен живот*, – а не изпълняването или неизпълняването на едни или други „упражнения“.

С това съвсем *не* искам да кажа, че човек не бива да се отдава в периодична последователност на някакъв *особен вид духовно вглъбяване*, ако е забелязал, че и поведението му във всекидневния живот черпи от него желаното укрепване на нагласата към Духовното.

След като търсецият установи достатъчно устойчива връзка със своите духовни помагачи, неговите сили биват първо подложени на нещо като изпитание и в зависимост от резултата се „настройва“ по-нататъшно-

то духовно въздействие върху него.

Скалата на възможните духовни облъчвания започва от обикновено *укрепване на собствените сили* на търсещия и стига до *лично духовно водачество*.

При малцината, които още *преди* земното си раждане са били поставени под такова водачество, тъй като са определени да се издигнат до ранга на „Майстори“ на духовната дейност тук, на земята, се стига накрая до пълно *духовно* спояване с водача дори ако той живее на другия край на света, така че ученикът вече не се обучава *абстрактно*, а *съпреживява всичко, което става в духа* (не в „*мозъчното съзнание*“!) на неговия наставник.

Намерението на „Учителя“ да даде *и на ученика си* да съпреживее някои живи в него духовни процеси е достатъчно, за да може ученикът да ги възприеме така, сякаш те се извършват в самия него, макар и да не изпитва никакви съмнения, *по какъв начин* се осъществява това съпреживяване.

Тъй като „Учителят“ отдавна вече е *посигнал* единението с „Прасветлината“ в *своята* индивидуалност, ученикът преживява отначало това единение *чрез сливане* с просветлената душа *на своя наставник*.

Постепенно ученикът става достатъчно зрял, за да може да осъществи *самостоятелно* единението си с Прасветлината.

След като *стигне* до тази цел, той осъзнава не само своята *собствена* духовна и *во веки неунищожима* индивидуалност, но съпреживява в себе си едновременно и съзнанието на *всички* индивидуалности в Духа, стигнали някога до проявление в човешко съзнание.

Така усъвършенстваният се оказва *споен* с всички, които по същия начин са стигнали до съвършенство, в едно ново за него *общностно съзнание*, несравнимо с нищо познато на земята.

Неговото собствено *индивидуално* съзнание почива приютено в това общо съзнание.

Никога обаче индивидуалното съзнание на съвършения не може да се „разтвори“ в общностното съзнание.

В тази спойка отделният индивид живее во веки живота на *Цялото, прониквайки* във всички други индивидуалности на това Цяло и *самият той проникнат от тях*, без нито една от така съединените индивидуалности на Духа да може някога да загуби своето *собствено*, обусловено от самата нея *съществуване*.

Абсолютно *сигурни* в запазването на човешкото съзнание, изживяващо се вечно в *духовна* форма на възприятие след смъртта на земното тяло, могат естествено да бъдат *само малцината*, които са *постигнали* указаната тук цел още по време на земния си живот.

Всички други хора трябва да се задоволят само с *предположения* или с *утехата на някое религиозно учение*, – освен ако не

предпочетат да се доверят на съобщенията на малцината свои ближни, които още през земните си дни са опознали *от собствен опит* и „живота след смъртта“.

Една безпристрастна и необвързана с *предразсъдъци* критика може *много ясно да разграничи* автентичните свидетелства на хора, които са постигнали тази цел *действително*, а не само в опиянението на екстаза или под въздействието на някакъв вид хипноза, от фантастичните построения на объркани мечтатели и надарени с поетично въображение утописти.

У всички народи могат да се намерят автентични свидетелства на осъзнали се в отвъдния свят хора и *през всички епохи* са живели отделни люде, които са били в състояние да дадат достоверни сведения за живота в Духа.

Дрехата, забулваща такава едно съобщение, може да е скроена по модата на *времето* и да носи оттенъка на единствено признаната тогава *вяра*, – но който не се задово-

волява тук само с *привидността*, зад *всички* тези одежди ще разпознае винаги *човека* и неговото най-дълбоко преживяване: – *единието му с Първоизвора на всяко Битие във Вечността и на всяко проявено съществуване във всички сфери на пространството и времето*.

Който е разбрал веднъж *какво* изисква от него сочиненият му в моите книги висок път и до каква цел може и *не дотам надареният* да стигне още през земните си дни, той ще *престане* вече да ми задава въпроса, какво в края на краищата трябва да „*прави*“, очаквайки в отговор да му препоръчам някакво особено „упражнение“.

Той трябва да е разбрал, че тук става дума за нещо *неизмеримо по-високо* от чудодейните „факирски умения“, *неизмеримо по-високо* от най-изумителните „чудеса на окултизма“ – и *неизмеримо по-високо* от шутовски нагиздените с природонаучни дрипи „езотерични учения“ на робуващи на мозъка

тайни общества. . .

Въпреки че съм принуден – за да бъда разбран поне от хората, изложени на най-голяма опасност – да прибягвам до вече познати понятия, а понякога и до терминологията на Изтока, добила широка популярност благодарение на „теософската“ литература, по-задълбоченият читател скоро ще открие, че говоря за неща, които са били досега представяни само в *изопачен* вид.

Дори ерудираният ориенталист, *познаващ* всички достъпни в наши дни текстове на Изтока, ще намери в тях само *завоалирани загадки* за пазените в тайна неща, тъй като древните, тачени като свещени, книги са били писани без изключение за хора, получили вече *тайно* поучение „от уста на ухо“.

Създателите на древните религиозни писания *преднамерено* са вмъквали сухи съобщения, хроники и разкази, *нямащи никаква връзка* с тайното учение, в текстовете, които трябвало да бъдат разбираеми *само за преминалите съответна подготовка* ученици,

докато прекият, буквален смисъл често изразява обратното на онова, което посветените можели да извлекат от същия текст.

Освен това ученията, чийто словесен изразител ставам тук, са били записвани – дори в *забулена* форма – в *изключително редки* случаи, и то *винаги само откъслечно*.

От друга страна, ръкописите, в които се намират *събрани* тези фрагменти, няма да бъдат нито днес, *никога* в бъдеще достъпни за непризвани, а „непризван“ тук е *всеки*, който не е още *преживял* в себе си по *духовен* път онова, което под лапидарната форма на „канон“ е представено в тези ръкописи като *възможно да бъде преживяно*.

До неотдавна малцината, които *живеят* тези учения и поради това *могат* и да ги „преподават“, са спазвали строго стародавните предписания, забраняващи при всички обстоятелства *публичното* огласяване дори

на малкото указания, които съм *длъжен* сега да дам.

Трябваше да бъде *смекчено* стриктното тълкуване на споменатите предписания, за да стане възможно публичното изложение на тези учения в настоящата взаимовръзка, след като възвишените Кормчии на духовната йерархия, чието *най-ниско* стъпало представляват малобройните J членове на нашата планета, предписаха тази смекчена интерпретация като отговаряща на нуждите на нашето време.

Ако читателят иска да разбере учението, което сега излагам публично, нека се откаже от идеята, че тук става въпрос за нов вариант на някакви религиозни догми или дори за агитиране в полза на някоя от системите на източната философия.

Който търси в историята на човечеството следи от Познанието, на което служа аз, той без съмнение ще съумее да ги намери.

В *най-чист* вид това Познание е било жи-

во у някои хора *от зората на античните мистериини култове*.

Но за упражненото ухо гласовете *на всички столетия* говорят на ясен език и не са нужни много усилия, за да се види, че *центърът, от който идва* настоящото свидетелство за това Познание, е разпростирал действието си по цялата земя до наши дни като извор на вдъхновение за *всяка* човешка общност, чиято върховна цел е била – или продължава и днес да бъде – постигането на *най-високо човешко достойнство*. –

Много още би могло да се каже тук, но то не подлежи засега на обсъждане, защото засяга неща, които трябва *сами* да бъдат намерени от онези, до които се отнася премълчаното.

Който иска да *пожъне* плодовете, растящи в градината на изложеното тук учение, трябва да превърне *целия си живот* в едно неспирно „упражнение“!

Новият живот, който той иска да намери, се съдържа вече в неговото всекидневие, – само че той не може още да *види* какво ново му носи то. –

Не е нужно никакви „учители по окултизъм“ да му възлагат зловердни „упражнения“, защото всекидневният му живот е *сам по себе си* най-ефикасното, *истински духовно* „упражнение“, което *вечната Прасветлина* му възлага ден след ден за ново изпълнение. –

Именно във всекидневния живот – в *най-проста форма и без никакви мистериозни жестове* – той ще намери с течение на времето постижимото за него тук, на земята, съвършенство, – а *не* в „езотерични школи“ и самонадеяни кръжци на мними посветени, които нагло си приписват ролята на духовни „Учители“ и за които може да се измоли *опрощение* само защото те *не знаят* какво правят. . . .

Духовното съвършенство изисква *целия* човек!

В стремежа към това съвършенство „*тяло*“ и „*душа*“ *не* бива *никога* да се усещат като *разделени*!

Няма нищо „*телесно*“, което да не е *в същостта* време и „*душевно*“, и става въпрос *не* за „одухотворяване“ на плътта, а за земно възможното и земно понятното *въплътяване на вечния Дух* чрез силите на *душата*. —

Тези, които *презират* плътта и *въпреки това* се надяват да стигнат до царството на същностния вечен *Дух*, вместо това се озовават само в едно ново *царство на илюзиите*!

От *тялото* пък се изисква да се научи да „*вярва*“ в скрития в него вечен, надличностен „*Аз*“, чието *проявление* то трябва да *стане*.

Вечният, зачен от Духа „*Аз*“ е чистият *извор* на духовните сили в земния човек, а *тялото* е *съсъдът* за загребване и извличане на тези сили до повърхността на земния живот.

В този вечен „*Аз*“ ние намираме *себе си* такива, каквито *вечно* сме във *Вечността*!

Само в този най-вътрешен „*Аз*“ намираме всеобхватния *вечен, субстанциален Дух*!

Само в собствения си, създаващ самия теб „*Аз*“ ти ще намериш *своя „жив“ Бог*! —

„*Не* с разум и книжна ученост“ се постига *най-висшето*, до което са способни да се доберат хората!

Духовното *съвършенство* е резултат на определен начин на *живот*, — *не* на острата като бръснач *мисъл*!

Има наистина неща, които *могат* да се постигнат *само* с помощта на *разума*.

За да се „*знаят*“, те трябва да станат предмет на *мисълта*!

След това обаче мъдрецът се издига *над* знанието, докато се научи да мисли, *както* мислят *децата*! —

Не по „детински“ трябва да се научиш да мислиш, а да стигнеш отново до *единство на мислещия с мисленото*.

В такова единство ти си изразявал някога, като дете, своите *първи* мисли и само в същото това единство могат да бъдат мислени и *последните, най-висши* мисли.

Както твоето най-ранно мислене не е „измисляло“ своя материал, а го е намирало в първия си *земен* опит, така сега твоят *духовен* опит трябва да ти предостави градивните камъни, с които да засводиш високия храм на своето познание. . .

Тогава ти не напразно ще си изживял земния си живот и не напусто ще си изтърпял страданията му!

Намерил сигурен подслон в своя „отсамен“ свят, ти с упование ще можеш да изчакаш „отвъдния“ си, – *още отсега непоклатимо уверен в своя вечен Живот в божествената Светлина!*

КРАЙ

Бележки на преводача

Стр. Ред

Заглавие		Български превод на Георги Радев по първото, неокончателно издание на настоящата книга от 1921 г. е излязъл през 1932 г.
15	9	отд. 1 Солун. 5:2.
39	8-12	отд. Срв. Мат. 16:19.
49	4-6	отд. 1 Кор. 2:9; Ис. 52:15, 64:4.
53	5	отг. <i>Ентелехия</i> (гр.) – у Аристотел – способността за саморазвитие до пълно осъществяване на изначално заложената форма; в случая авторът е означил с това понятие вечната индивидуална същност на човека.
63	5-6	отд. Понятието „ <i>нещото в себе си</i> “ („ <i>das Ding an sich</i> “) е въведено от Кант. (В преводите на Ц. Торбов то е формулирано като „ <i>нещото самт по себе си</i> “).
108	1	
129	10-11	отг. Школата „ <i>Махаяна</i> “ („ <i>Голямата колесница</i> “) е характерна за северния будизъм (вж. от същия автор „ <i>Повече Светлина</i> “, С., „Ирис-95“, 1996, с. 138).
141	1-2	отг. Първо издание на трилогията бе осъществено от ИК „Евразия Абагар“ в 1991 г. След настоящата „ <i>Книга за отвъдния свят</i> “ ИК „Ирис-95“ подготвя издаването на нови, основно преработени преводи и на изчерпаните заглавия „ <i>Книга за живия Бог</i> “ и „ <i>Книга за Човека</i> “.
165	1-3	отд. Срв. Лук. 23:34.

170

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Въведение	5
Изкуството да се умре	13
За Храма на Вечността и света на Духа	67
Единствено Действителното	105
Какво да се прави?	139

171

В послеслова си към „Писма до едного и мнозина“ Вф Yin Rв пише:

«В една брошура на издателството, излязла преди доста време, дадох следните по смисъл разяснения във връзка с трите срички „Вф Yin Rв“: — че тук не става въпрос за три „думи“, чието „значение“ би могло да разкрие някаква тайна, макар като срички те да отговарят на определени корени от древни езици, и че тези седем букви образуват „името“, еквивалентно на моето субстанциално прадуховно Битие, защото техните звукови и графични стойности отговарят на вечната ми духовна същност така, както определена, означена с букви, група от ноти отговаря на даден акорд. (Буквата „Y“ в „Yin“ следва да се изговаря като немския звук „b“*, сроден със старовисоконемското „Win“, и не може да бъде заместена с „J“**. Ударенията над „o“ и „a“ са знаци за удължение.)»

В някои от първоначално излезлите преводи името на автора бе транскрибирано като „Бо Йин Ра“ или „Бо Юин Ра“, но и двете форми противоречат на цитираните указания за неговия правилен изговор (българският звук, означен с буквата „ю“, е сложен и представлява всъщност еквивалент на дифтонга „йу“).

Духовното име на автора се изписва вече само в неговия оригинален вид, още повече че графичната му стойност, както се вижда и от приведения по-горе откъс, също има своето значение.

При преводите на български се прави опит да се запази малко необичайната пунктуация на оригинала.

Б. С.

*Или като френския звук „U“. (Б. пр.)

**Т. е. не може да се замести и с българското „Й“, както нерядко се прави. (Б. пр.)

«Налага се все отново и отново да напомням, че *изчерпателното* вникване в съдържанието на моите книги, сочещи пътя към вечния Дух, е възможно единствено за онзи, който е в състояние да ги чете в *оригинал*, дори ако за тази цел му се наложи тепърва да изучава немски.

Преводите биха могли да бъдат само мощно средство, позволяващо на читателя да се научи постепенно да разбира какво всъщност съм казал на майчиния си език.»

Вф Yin Rв

(Из „Събрано“, т. I, С., ИК „Ирис-95“, 1997, „В отговор на всекиго“, с. 125.)

Духовното учение на ВО YIN RA включва следните
32 произведения:

Книга за Царственото изкуство*
Книга за живия Бог
Книга за отвъдния свят*
Книга за Човека
Книга за щастието
Пътят към Бога
Книга за Любовта*
Книга за утехата
Книга за разговорите
Тайната
Мъдростта на Иоан
Пътепоказатели
Призракт на свободата
Пътят на моите ученици
Мистерията на Голгота
Култова магия и мит
Смисълът на земния живот
Повече Светлина
Върховната цел
Възкресение
Светове
Псалми
Бракът
Молитвата
Дух и форма
Искри/Мантра-практика
Думи за живот
Над всекидневието
Вечна Действителност
Живот в Светлината
Писма до едного и мнозина
Затворена градина (Hortus conclusus)

Вф Yin Rv е автор и на следните произведения, които, макар и неспадащи към духовното му учение, са най-тясно свързани с него:

За себе си
Из моето ателие
Царството на изкуството
Окултни загадки*
Кодицил към моето духовно учение
Приписки
Забезбожието
Духовни взаимовръзки
Разни
Сборник (от периодичния печат, в два тома)

Всички изброени по-горе заглавия са издадени в превод на български език с изключение на двете книги в мерена реч **Приписки** и **Разни**, чието излизане от печат е предстоящо. Претърпелите второ издание произведения са означени със *. ИК „Ирис-95“ подготвя и нови, основно преработени преводи на останалите две заглавия от трилогията, а именно **Книга за живия Бог** и **Книга за Човека**.

Всички новоизлизащи и неизчерпани още книги от Вф Yin Rv може да се купят или поръчат по пощата от книжарница ЕЛРИД, ул. „Г. С. Раковски“ 112, София 1000, тел. (02) 872-341, от книжарница ФЕНОМЕН, ул. „Гурко“ 16, София 1000, тел. (02) 876-451, а също и на щанда на ИК „Хелиопол“ срещу Алианса на пл. „Славейков“.

VO YIN RA
Йозеф Антон Шнайдерфранкен

КНИГА ЗА ОТВЪДНИЯ СВЯТ

Превел от немски **Борис Стоянов**
Редактор **Никола Георгиев**
Коректор-стилист **Нина Иванова**

Печатни коли **11**

Духовното учение на Вф Yin Rв обхваща 32 книги, излезли от печат между 1919 и 1936 г., като в тясна връзка с тях са още 8 произведения. Без да основава някаква нова школа, нито нова философска или религиозна система, Вф Yin Rв сочи в различни перспективи пътя, по който можем отново да осъзнаем своята нетленна духовност. Житейските проблеми на индивида и обществото също са поставени в нова светлина.

КНИГА ЗА ОТВЪДНИЯ СВЯТ

Във Въведението авторът сравнява тази книга с «пътеводител» за невиджани от нас места на земята, разказващ най-необходимото за онази «страна», в която ще се озовем един ден след смъртта си. На твърде малко хора е дадено да познаят живота след смъртта още тук, на земята, и да свидетелстват за него от сигурен собствен опит. Вф Yin Rв е един от тези редки Учители. Той иска читателят на настоящата книга да бъде след смъртта си «като кормчия, който познава ветровете и теченията и знае какви страни го очакват на отвъдния бряг». Книгата описва в какво се състои процесът на умирането, какво преживява човекът в първите часове и дни след него и как протича по-нататъшната му съдба. Научаваме, че той може да се подготви за прехода в отвъдното, като усвои «изкуството да се умре». «Истински и с радост умее да *живее* на земята само *онзи*, който може ежедневно и ежечасно да предизвиква по своя воля в себе си състоянието на готовност да посрещне смъртта, отърсил се от всеки страх и от всяка печал.»

Харалд Блум

КНИГА ЗА ОТВЪДНИЯ СВЯТ

ВФ YIN RB

